

VESTNIK

SOKOLA



Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica

Plně zařízený byt pro 4 osoby k pronájmu - 2 ložnice.



Krásné tatranské prostředí.

Možnost ubytování na krátkou anebo delší dobu od ŘÍJNA 2003.

Bližší informace prosím volejte Drahuše Cooper 0418 452 502

Kontakt na Slovensku Maria Collaková 421 903 206 263

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth



Multiple Teeth



Dentures



Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit



SOKOL SYDNEY LIMITED

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086
ACN 000 378 736 www.sokolsydney.com

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

Číslo 3
Number 3

Ročník LII
Volume LII

Červen 2004
June 2004

Print Post Approved PP 239732-00003

PODZIMNÍ REQUIEM

Jaroslav Seifert (18.IX.1937)

Snad ještě někde venku květy rostou
Již polozmrzlé na venkovské stráni,
Ty chtěl bych přinést, svázat v kytku prostou,
Však nemohu a v bráně stráž mi brání.

V tom lučním kvítí v tom je chudá sláva
Tesklivé země, hořkost jejich solí,
A vůně, kterou každý nepoznává,
I tajemství nezjevené komukoli,

Kdo tíhu nenes, kdo žil bez chudoby,
kdo bolest nepoznal, jda touto zemí.
A jaká škoda, už jej neozdobí
To kvítí. Stráž tu stojí se šavlemi.

A já jdu opodál a šeptám v skrytu
Sám k sobě, k mlhám malostranských zahrad
A slova těžší jsou než kámen monolitu
A smutnější než dneska schody na Hrad.

(I v této básni ze sbírky Osm dní vyznává náš velký pěvec lásku zesnulému Osvoboditeli. Vyznává však i lásku svojí rodné zemi, zemi „tesklivé“, i s „hořkostmi jejich solí“ jejíž „tajemství nezjevené komukoli kdo tíhu nenes, kdo bolest nepoznal... jda touto touto zemí“ zůstává neodkryto. Činí to jakoby v tajnosti a jakoby si nepřál prozrazovat ono tajemství těm ze svých pochybených souvěrců, kteří tyto jeho dvě lásky nesdílejí. I když tyto city básník ani později oněm pochybeným nesdělával, nepřestává český pěvec Jaroslav Seifert patřit k našim z největších.)

OBSAH

Z pera starosty	6
Zpráva pokladníka	6
Valná hromada	8
Dopisy čtenářů	10
Žalov	12
Ministr Svoboda havaroval	12
Informace z konsulátu	13
Vstup ČR do EU	14
Kino Ponrepo	15
Perly a historie	16
Dopisy z MZV	17
Rozloučení s velvyslancem	18
Evropa se nám otevírá	20
Trvalé hodnoty	21
Rok po povodních	23
Odsun Němců	24
Heydrichiáda	25
Vzpomínky legionáře	26
Lidice	28
Perly a perličky	29
Šlépějemi dějin	34
Emigrace z pohledu Austrálie	37

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola
Sydney.
Obsah publikovaných
článků nemusí být totožný
s názory redakce.
Vyhrazuje si právo
články upravit.
Telefon redakce:
02 9528 7928

Email:
info@sokolsydney.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

7.7.04

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY (PŘESNĚJI ŘEČENO MÍSTOSTAROSTY).

Draží přátelé,

Zatímco se nám náš starosta Jarda a jeho milá žena Nataša toulají po České republice na dovolené, je tedy řada na mně se chopit příležitosti a zaplnit tento prostor několika slovy. Vraťme se přibližně dva měsíce nazpátek k jedné z nejdůležitějších událostí každého roku v činnosti Sokola Sydney. Tedy k Valné hromadě, která se konala v naší sokolovně v neděli 4. dubna 2004. Důležitá, pravidelná každoroční událost kde všichni členové a i hosté jsou nejen pozváni ale i srdečně vítáni se sejít a seznámit se s naší roční bilancí, být informováni jaký byl rok za námi, jaký bude rok před námi, ale hlavně to nejdůležitější: Co pro ten rok před námi všichni společně uděláme! Ano, všichni, my členové, my sportovci, my labužníci, my kritikové, my milovníci kultury a hudby, my ..., my ...! S optimistickým očekáváním doufáme ve velkou účast, avšak jako posledních několik let opět: slabá jedna desetina současných členů, ty samé tváře, ti sami bojovníci, ti sami nadšenci z nichž více jak polovina opět vytvoří „nový“ výbor na příštích dvanáct měsíců. Kázání není na místě, ale hluboké zamyšlení pro těch zbývajících devět desetin je. Abychom byli pružnější a práce výboru byla efektivní byl výbor na této Valné hromadě zvolen v mnohem menším počtu než tomu bylo po mnoho minulých let. Anglicky: „Lean and Mean“. Ale ne na tolik silný aby to všechno utáhnul sám! A když to neutáhneme tak to ztratíme ...!

A ještě zpátky k našemu Jardovi. Hlavním důvodem jeho návštěvy v Praze v tuto dobu bylo vidět Mistrovství světa v hokeji v krásné nové hale Sazka a být svědkem jak Česko anebo Slovensko zvedne nad hlavu pohár mistrů světa. Želbohu nestalo se, ale jsem si jistý, že Jarda to přežil jako správný sportovec a vrátí se nám plný síly a elánu. Však přece jenom byl svědkem další a v té době mnohem důležitější události, sice ne doslova sportovní, ale pro celou Českou republiku velice významnou: Vstup do rozšířené Evropské Unie! Držme jim palce.

Nazdar! Petr Brčák.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Vážení čtenáři.

Jak všichni víme, máme pěkný Národní dům který je chloubou mezi etnickými skupinami. Pochvalujeme si jak pěkně rozkvétá. Donedávna jsme se těšili na taneční zábavy, na které se musela včas zajišťovat místa. Národní dům hučel, byl plný zpěvu, dobré nálady a nikomu se ani domů nechtělo. Nejenom, že byla dobrá hudba, ale i jídlo. To stále pokračuje jenom návštěvnost zábav se podstatně snížila.

Národní dům je otevřen pro všechny, ale záleží na vás jak dobře ho budete svojí návštěvností podporovat. Dobrovolní členové výboru se snaží vytvořit i příjemné podmínky, ale bez vaší účasti je jejich snaha marná. Rádi bychom se od vás dozvěděli vaše názory, připomínky a rady jak vaši návštěvnost zvýšit nejenom na tanečních zábavách, ale i na úterních obědech a večerních kinech kde se podává večeře, návštěvách knihovny, čtvrtěčních posezeních při kávě a zákusku.

Výbor věří, že je v zájmu všech Národní dům udržet i pro příští generace. Udělejte si čas a uvidíme se na příští zábavě.

Článek přetisknut z „Kvartu“ Sokola Melbourne. Podobnost čistě náhodná? My více sportujeme, melbournští mají bohatší společenský program. Často se sydneyskému Sokolu vytýká, že budova Národního domu je umístěna v odlehlém

předměstí. Melbournský Národní dům je uprostřed města a přesto se potýká s podobnými problémy. Tak proč tedy tyto problémy existují? Je to změněný styl života lidí, nebo lhostejnost ku krajaňské pospolitě, nebo neexistující hrdost na naši budovu, postavenou z peněz a práce kdysi více obětavých členů?

Celý minulý rok byly pro členy a návštěvníky k mání v sokolovně dotazníky, co by si kdo přál, aby se změnilo k lepšímu. Letos byly dotazníky přiloženy k Věstníku. Dostali jsme zpět vyplněný jen jeden!

☺ **Dary** na Věstník a údržbu Národního domu byly opět potěšující. V březnu \$726, v dubnu \$500, celkem \$1,226. Pan generální konsul ing. J. Doleček nám předal dotaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky určenou na kulturní a osvětové účely ve výši \$3,039. Vřelé díky všem štedrým dárcům.

☺ **Členské příspěvky.** Nezaplacené: 38 za 2003 (splatné do 31.1.2003) a 113 za 2004 (splatné do 31.1.2004).

Znovu připomínám liknavým členům, že podle australských pravidel licencovaných klubů členství propadá, když příspěvky nejsou zaplacený jeden měsíc po splatnosti. Dříve nebo později budeme nuceni toto pravidlo uplatňovat, což by nás moc mrzelo. Vás ne?

Vydání. Nebylo žádné mimořádné.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.3.2004 do 30.4.2004:

Doležel Z	10	Bureš O	20	Jelínek F	45
Máder J Dr	20	Kolárová I	50	Jeřábek J & M	25
Grotte F	50	Newman M	15	Ganzová V	25
Holický J	25	Sirůček K	25	Kunc L	25
Martinů M	10	Brezna B	30	Navrátil S	75
Filípek J (USA)	95	Anonym VK	20	Anger J	5
Háberová Z	10	Pavelka K	20	Bartík V	10
Cooper D	55	Merenda Z	5	Procházka J & J	50
Hodina V (ČR)	25	Beneš M	25	Šárka B	25
Pavelka V (USA)	11	Tomek V	40	Žemlička E	25
Verner M	25	Conway M	20	Vohralík F & V	30
Šárka J	25	Svoboda V	25	Engelman E & P	30
Trlifaj J	25	Toman R	40	Kratochvíl M	40
Vik Z	20	Agius L	75		

Prosím vystavte všechny platby na „Sokol Sydney“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

Stvrzenky budou přiloženy k příštím Věstníku.

Miroslav Moravec

VÝZNAMNÁ ČESKÁ HEREČKA V SOKOLSKÉM NÁRODNÍM DOMĚ

V NEDĚLI 11. 7. 2004 ODPOLEDNE

Známa, úspěšná a oblíbená herečka činohry Národního divadla v Praze a též filmová herečka **Tatjana MEDVECKÁ** vystoupí v připraveném kulturním pořadu v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest v neděli odpoledne 11. 7. 2004 během její návštěvy v Austrálii. Více podrobností a informací uveřejníme v měsíci červnu na pozvánkách, ve vysílání SBS a v tisku.

Zaškrtněte si toto datum v kalendáři.

Valná hromada Sokola Sydney se konala 4. dubna 2004 v Národním domě ve Frenchs Forest. Pro funkční období 2004 - 2005 byli zvoleni tito ředitelé, činovníci a členové výboru:



Ředitelé: Jaroslav Krejčík, starosta; Petr Brčák, místostarosta; Petr Čermák, jednatel a matrikář; Miroslav Moravec, pokladník; Ray Černý, vzdělavatel a knihovník; Mirek Farský, náčelník; Iva Mašková, náčelnice.

Činovníci: Jan Jelínek, hospodář a držitel licence pro prodej alkoholických nápojů, Jaroslav Zahradka, šéfredaktor věstníku, archivář a kronikář.

Členové výboru: Jiří Jelínek, Marta Nováková, Ivana Austerová, Pavel Ott, Václav Smeták, Danko Helia, Eva Čermáková a Judita Dlasková.

Representanty canberské pobočky byli zvoleni Zorka Kašpárková a Vratislav Kašpárek.

Bratr Jiří Jelínek, starosta Župy australské, dlouholetý pokladník a v období 2001-2003 starosta Sokola Sydney, obdržel na valné hromadě dárek od naší sokolské jednoty za svoji záslužnou, obětavou a také velmi úspěšnou práci v Sokole. Pro ty, kteří nebyli na valné hromadě uveřejňujeme reprodukci daru. Originál je velikosti asi

50x35 cm a když přijdete k Jelínkovým, už z předsíně ho uvidíte viset v obývacím pokoji.

Srdečně blahopřejeme k narozeninám:

23. května - sestře Blance Jiráskové, zasloužilé spolupracovnici Věstníku a příznivkyni všech sokolských akcí.

6. června - plk. Jaroslavu Novákovi, letci RAF, kterého známe i ze stránek Věstníku.

27. března - opožděně a s omluvou bratru gen. let. Vladimíru Nedvědovi, bývalému veliteli proslulé 311. bombardovací perutě RAF. Historický článek bratra Nedvěda o československých zahraničních letcích vytiskl jako zvláštní přílohu k svému poslednímu číslu časopis České obce sokolské „Sokol“.

2. března - bratru Stanislavu Bertonovi, který často přispívá do našeho Věstníku i do mnoha jiných časopisů, který oslavil své velké jubileum, osmdesátku v dobrém zdraví v queenslandském Coolum Beach. Omlouváme se za své opoždění s gratulací, ale opravdu ze srdce mu přejeme dobrého zdraví, radosti v novém spoluzití, spokojenost a aby si ještě dlouhá léta užíval krásného počasí v Sunshine State. A samozřejmě se moc těšíme na jeho další příspěvky.



Vás srdečně zve
v Sobotu 28.srpna 2004
na
VEPŘOVÉ HODY
v Sokolském Národním Domě
Začátek ve 20:00

K tanci a poslechu
hraje oblíbená skupina

EUROZ

zpívá **Vojta Cína**

Vstupné \$12

Důchodci a studenti: \$8

Večeře: od \$6 do \$18

Bohatý výběr předkrmů a jídel
se podává od 18:00

DŮLEŽITÉ! Pro zajištění nákupu
je nutné podat objednávky jaternic,
jelit, tlačenky a domácího uzeného
14 dní před zábavou (do 14.srpna).

Bližší informace najdete v sokolském **Věstníku**
nebo na webovských stránkách **www.sokolsydney.com**

Rezervace u Jardy Krejčíka - 8812 5875, Petra Čermáka - 9981 4765
a Petra Brčáka - 9988 4887 (Prosíme volejte pouze večer)

Prosíme o včasné rezervace vstupenek, večeří a zákusků!

Dopisy čtenářů

Milý pane Moravec,

Děkuji za zasílání Věstníku, který mi přinese co se děje v české skupině, no pomalu se ztrácíme, já jsem jedna z prvních uprchlíků z republiky, no ale dlouho tady asi již nebudu, jsem přes 80 roků...

Se sokolským pozdravem Nazdar
Lída Agius, Long Jetty, NSW

Milí přátelé,

blíží se největší křesťanské svátky Velikonoce, kdy slavíme Ježíšovo umučení a jeho slavné zmrtvýchvstání. Na minulém přání jsem Vám poslal kostel v Doloplazích, na tomto přání se jedná o kresbu barokního kostela ve farnosti Velký Újezd, kam dvakrát týdně dojíždím na bohoslužby. Kostel je památkově chráněný, postavený v r.1751 Františkem Karlem, hrabětem Podstatským z Prusinovic. Střecha kostela je napadena dřevomorkou, letos ji budu opravovat v hodnotě asi 2 mil. Kč.



Pod kostelem se nachází krypta, hrobka hraběcí rodiny Podstatských-Liechtensteinů. Je v ní pochováno patnáct dospělých členů rodu a šest dětí. Byli zde pochováváni od roku 1790 do roku 1938.

Několikrát jsem tuto generační hrobku navštívil a chvíli se zamyslel nad těmi, kteří zde očekávají slavné vzkříšení.

Milí přátelé, přeji Vám velikonoce plné světla, jasu a radosti, velikonoce s Ježíšem zmrtvýchvstalým. Zůstávám s Vámi v Doloplazích duchovně spojený a žehnám Vám. Kéž Vaše domovy chrání mocná přimluva svatého Josefa, jehož svátek jsme v březnu slavili. Někdo z Vás mi poslal milou modlitbu k tomuto světcí, kterou se každý den modlím. Věřím, že se také přidáte a tak pocítíte radost

z přimluvy a blízkosti sv. Josefa. Bůh Vám žehnej a provázej svoji milostí a ochranou.

Váš P. František Pěnič Doloplazy (zkráceno redakcí)

Z Internetu vyjímáme:

Nezapomeňte, že komunistický politický systém jako nejzločinnější ze všech režimů přinesl sedmdesát milionů obětí na celém světě. Po dobu jeho dvaadvaceti letého trvání v Československu bylo celkem vězněno dvěstěsedmnáct tisíc osob které si společně odseděly

jeden milion let.

CÍTÍM SE DOBŘE

Stanislav Berton

(Inspirováno anglickými verši I'M FINE, přilepenými na ledničce manželů Josefa a Marcely Čechových v Bangalee, via Yeppoon, Queensland, Austrálie.

Jak se vede?, lidé často pravi.
Děkuji, mám celkem slušné zdraví,
začínám být mírně sklerotický,
to je úděl všeobecně lidský.
Jak si zobnu sladkotrpkou lahůdku,
mám hned nepříjemný pocit v žaludku.
Umělý chrup píská, tlačí, bolí,
podpírám se v chůzi pevnou holí,
reumem vržou prsty, kyčle, kolena,
stěží přejdu ulici, když zelená,
dobelhám se do prvního patra.
Delší čas už zlobí měchýř, játra,
zmohu se tak na čtvrt polodřepu...
Hlavní je, že verše dosud tepu!
Lékař tvrdí, že mám menší záduchu,
fajn se cítím na těle, i na duchu.
Občas zarmoutím se lesklou pleší.
Krásná žena pohled stále těší.
Smutně sedám nad krabici keksů...
Kde jsou časy tulení a sexu?
Puls je slabý, tlak hned nízký, vysoký,
furt se culím, vůbec nedbám na roky.
Krev se vybouřila, teď je řídká,
někdy křeč mi silně sevře lýtku,

slabý sluch i zrak moc špatně slouží,
nedovedu vyhýbat se louži.
Nespím, trpím často silnou závratí,
úsmev však se na tvář vždycky navrátí.
Ráno - to je pohled na stvoření boží:
nohy ztuhlé, prsty, palce hoří,
pokožka je jako kůže hroší,
říkám „pane generále“ - listonoši.
Nevábí mě jako kdysi spolků návnada,
v nich si lezou lidé na nervy, i na záda.
Masa mozku jako sýr je děravá,
díry rostou odleva až doprava,
vůbec mě to, mezi náma, netěší,
že mně rostou chloupky v uších, na pleši.
Zvolna, pomaloučku zmírám, hynu,
kvůli častým lokům nikotinu.
Dokud žiju - nevzdávám se krásných snů!
Umíráček zazní jim až doklesnu.
Osm křížků, jsem však o den moudřejší?
Anděl strážný marně, marně konejší.
Často myslím na vnuky, i na vnučky,
do závěti píšu zlaté poučky.
Žijte život s převelikou kuráží...
Buďte šťastní jako písek na pláži.

Vážení,

obracím se na vás s velkou prosbou, nebo vlastně se dvěma prosbami.
Jmenuji se Lubomír Mikisek, je mi okolo 50 let a žiji v ČR v Plzni. Pracuji jako technický úředník a mám přání najít v zahraničí krajany, muže či ženu, s nimiž bych si mohl psát emailem o různých věcech, které patří k životu každého člověka, tj. o našich zájmech, o ČR, o literatuře, o divadlu, o kultuře, duševnu člověka, atd. Cílem mého přání je opravdu normální, přátelská komunikace na témata, která nás mohou někdy zajímat a to pouze emailem nebo chatem.
Zatím jsem nikoho takového nenašel, až nyní jsem narazil na Internetu na vaši adresu a proto vás chci poprosit, zda by bylo možné moji žádost nějak sdělit členům vašeho spolku nebo případně čtenářům, s tím, zda by se mezi nimi někdo takový našel, kdo by měl zájem psát si s někým z Čech a případně se tím i zdokonalovat v češtině. Pokud by tato možnost nebyla, poraďte mi, prosím, kam bych se mohl se svojí prosbou o přátelské dopisování obrátit.
Děkuji Vám moc za informace a za pomoc.

Se srdečným pozdravem

Lubomír Mikisek, Česká republika, PLZEŇ, email: mpro@centrum.cz

Žalov.

V Praze 31. března dotlouklo srdce věrné členky Sokola sestry Marty Novákové, která odešla ve věku 84 let. Sestra Marta byla s námi sydneyjskými v průvodu na XII. Sletu a vždy jsme na ní rádi vzpomínali. Sestra Marta byla také čtenářkou našeho Věstníku a byla hrdá na práci naší sokolské jednoty v níž má svého syna Vaška. Se zesnulou se 8.dubna přišli rozloučit příbuzní, přátelé a mezi nimi i členové její jednoty Sokola Pankrác. Její syn Václav Novák tam položil k její rakvi kytici květů za Sokol Sydney.



Z Vídně přišla smutná zpráva. Ve věku 88-mi let tam zemřela obětavá a věrná sokolka sestra Gisela Sionová. Vídeňská rodačka, od mládí členka Sokola a později náčelnice Župy rakouské. Aktivně připravovala účast vídeňských sokolek na sletech Sokola v zahraničí a později jako náčelnice Ústředí sokola v zahraničí vedla přípravu sletů v době, kdy byl Sokol v Československu komunisty zakázán. Po pádu komunismu se jako aktivní cvičenka, ve svých 79 letech, zúčastnila XII. Vsesokolského sletu v Praze v roce 1994. V roce 1991 ve Vídni založili odbor župního zdravotního cvičení pro starší sokolské členstvo, jehož se stala vedoucí. Při oslavě svých 80-tých narozenin předala svoji funkci mladší sestře. Jako divák se účastnila i XIII. Sletu v roce 2000, kde byla odměněna starostou ČOS stříbrnou medailí ČOS za svoji dlouholetou práci v zahraničním sokolstvu. Když Ústředí čs. sokolstva v zahraničí končilo svoji činnost v roce 1996, sestra Sionová byla odměněna „Zlatou medailí Dr. Miroslava Tyrše“. Její láska k ideálům Sokola a nadšení i pracovitost nesmírně přispěly k přežití sokolské myšlenky ve světě. Sokolové v daleké Sydney na ni nikdy nezapomenou!

Cyril Svoboda v noci havaroval



Havarovaný ministrův vůz Audi A8

Místopředseda vlády České republiky a ministr zahraničí Cyril Svoboda, který nás navštívil v sokolském Národním domě v únoru utrpěl zranění při noční nehodě



Ministr v Sokole

15.4.2004. Řidič nezvládl příliš rychlou jízdu u Vyškova, vyjel mimo vozovku a havaroval. Ministr utrpěl zlomeninu šestého krč-ního obratle, což způ-sobilo lehký útlak míchy.

Řidič i příslušník ochrany utrpěli lehká zranění. Ministr v době nehody spal. Podle lékařů proto neměl obranné reflexy a zranil se vážněji než ostatní cestující. Ministr byl nejdříve ošetřen v nemocnici ve

Vyškově a během dopoledne letecky převezen do Brna. Tam byl operován lékaři v brněnské Úrazové nemocnici. Zákrok byl úspěšný. Úrazem byla sice postižena meziobratlová ploténka, ale operace stav zlepšila. Ministr byl později převezen do nemocnice v Praze – Motole.

Policisté a vyšetřovatelé zkoumají místo nehody vozu Audi A8, ve kterém v noci na 16. dubna poblíž Vyškova na silničním tahu mezi Prostějovem a Brnem havaroval ministr zahraničí Cyril Svoboda. Nehoda se stala v pravotočivé zatáčce, kde je rychlost omezena.
Zdroj: Foto ČTK, Autor: Igor Zehl



Řidič jel moc rychle

Nehoda se stala ve čtvrtek ve 22:30 na silničním tahu mezi Prostějovem a Brnem. Nedaleko Vyškova je dálnice D 1 kvůli stavebním úpravám uzavřena a doprava je tam odkloněna. Právě v této části vůz s ministrem havaroval. Stalo se to v pravotočivé zatáčce, kde je rychlost omezena na 60 kilometrů v hodině.

Vozidlo vyjelo vlevo mimo vozovku, narazilo do betonového sběrače vody a pak ještě sjelo ze srázu u silnice.



Po propuštění
z nemocnice

Zkoušky vyloučily, že by řidič pil před jízdou alkohol. Patrně je ale za nehodu odpovědný; jel v kritickém úseku příliš rychle.

Vůz byl při kolizi téměř zcela zničen. Značně poškozená je především jeho přední část. Na autě značky Audi A8 vznikla škoda za 1,5 milionu korun. Kvůli kolizi byl kritický úsek silnice tři hodiny uzavřený.

Pan ministr byl 14. května propuštěn z nemocnice do domácího ošetřování. Ještě stále potřebuje fyzioterapii pro slabost v pravé ruce. Ze srdce mu přejeme brzké a úplné uzdravení.
(Kompilace redakce Věstníku z pramenů v českém tisku)

CONSULATE-GENERAL OF THE CZECH REPUBLIC SYDNEY GENERÁLNÍ KONZULÁT ČESKÉ REPUBLIKY V SYDNEY

Sydney dne 1. 5. 2004

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ!!!

Generální konzulát ČR v Sydney obdržel z Ministerstva zahraničních věcí ČR oficiální sdělení o tom, že vláda České republiky schválila svým usnesením č. 413 ze dne 28. dubna 2004 nařízení o jednostranném zrušení vízové povinnosti ve vztahu k Austrálii.

Na základě tohoto nařízení mohou držitelé platných diplomatických, služebních a cestovních pasů Austrálie od 30. dubna 2004 vstupovat na území České republiky a přechodně zde pobývat bez víza po dobu nejvýše 3 měsíce, není-li účelem jejich pobytu výkon výdělečné činnosti.

V této souvislosti rovněž upozorňuji na skutečnost, že od 1. 5. 2004 přijímá Generální konzulát ČR v Sydney žádosti o udělení víza ČR od držitelů cestovních dokladů z jiných zemí než je Austrálie, Nový Zéland, případně další země se kterými má ČR bezvízovou dohodu, pouze na **nových formulářích**, které jsou nyní k vyzvednutí na vízovém oddělení našeho úřadu. Současně upozorňujeme na novou možnost stažení a vytištění formuláře žádosti o udělení českého víza z internetové stránky našeho úřadu (www.mzv.cz/sydney) v sekci Visa and Consular Information, a to pokud možno na barevné tiskárně.

S pozdravem

Ing. Jaroslav Doleček
generální konzul

Informace pro návštěvníky Austrálie z České republiky

Na základě rozhodnutí australské vlády bude pro občany ČR a cizince, kteří jsou držiteli cestovních dokladů ČR, s účinností od 1. července 2004 umožněno žádat o víza elektronickou cestou prostřednictvím nově zaváděného systému E-Visa. Tento systém výrazně zjednoduší vízový proces, neboť o vízum bude možné požádat prostřednictvím internetu odkudkoliv a 24 hodin 7 dní v týdnu. Nadále tedy nebude nutné žádat o vízum osobně či poštou, nebude nutné na ZÚ zasílat cestovní doklad a do cestovních dokladů nebudou vylepovány vízové štítky.

Žadatel v těchto případech vyplní na adrese www.immi.gov.au žádost o vízum a prostřednictvím platební karty zaplatí poplatek za žádost ve výši 65,- AUD. Do budoucna se zvažuje i možnost platby jiným způsobem.

Dotazník a žádost budou odeslány do centra pro jejich zpracování (pro ČR v Hobartu). Ke každé žádosti bude přiděleno číslo, pod kterým bude možné na uvedených webových stránkách kontrolovat stav vyřizování žádosti. Následně bude žadateli e-mailem na jeho adresu zaslán souhlas se vstupem do země, nebo bude vyzván k doplnění některých informací, případně k předložení některých dokladů elektronicky či v písemné formě Velvyslanectví Austrálie ve Vídni. Žadateli může být také oznámeno, že je nutné, aby se na Velvyslanectví Austrálie ve Vídni dostavil k osobnímu pohovoru. ZÚ ve Vídni záležitost vyhodnotí a výsledek sdělí svému centru pro zpracovávání žádostí, které žadateli elektronicky zašle výsledek žádosti o vízum. V případě, že nebude nutné dodatečně předkládat žádné doklady či uskutečnit osobní pohovor, měla by doba vyřízení žádosti činit cca 2 - 14 dní.

Systém E-Visa bude možné použít pro žádost o vízum k pobytu do 3 měsíců k turistickému účelu. O jiná víza je prozatím nutné žádat stejným způsobem jako doposud. Současně i pro krátkodobá víza je zachována možnost žádat o vízum na Velvyslanectví Austrálie ve Vídni nebo prostřednictvím cestovní kanceláře Čedok.

Krásy a taje České republiky

V pátek 14. května byla v sokolovně slavnostně zahájena výstava „Krásy a taje České republiky“ u příležitosti vstupu České republiky do Evropského společenství 1. května 2004. Putovní výstava na 13 panelech dokumentuje vývoj našeho území, později pak českého státu od 30. tisíciletí př. Kr. v kontextu vývoje sousedních zemí i celé Evropy až do dnešní doby.

Výstavu otevřel úvodním projevem generální konzul České republiky Ing. J. Doleček. Po vernisáži se její účastníci odebrali do sousední jídelny na tradiční českou večeři, při které společně probírali otázky budoucího postavení českého národa v rámci Evropské unie.

Tato velice originální a zajímavá výstava je v angličtině a bude v Sokolském Národním domě ve Frenchs Forest do 8. června.



Generální konzul ing J. Doleček otvírá výstavu



Bratr R. Černý, bratr J. Zahrádka, pan gen. konzul



KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Neděle 20/6/2004 v 14.00 hodin:

HRÁTKY S ČERTEM

Pohádková komedie plná čertů a čertovin. O princezně a o zbožném poustevníkovi, o strašlivém loupežníkovi a o dobrotivém Pánubohu, především ale o věrné lásce a vysloužilci Martinovi, který se nenaučil bát. Režie Josef Mach. Výtvarník Josef Lada. Hrají J. Bek, E. Klepáčová, A. Vránová, F. Smolík, J. Vojta, F. Filipovský a jiní.

Neděle 17/7/2004 v 14.00 hodin:

ŽERT

Tragikomedie podle stejnojmenného románu Milana Kundery. Příběh se odehrává v padesátých letech, kdy se vysokoškolák Ludvík Jahn pokusil zažertovat si s dobou. Následovalo vyloučení ze školy, vojna u „černých“, vojenský kriminál, práce v dolech – celkem šest ztracených let. Pak již jen „existence“ a trapný pokus o pomstu... Režie Jaromil Jireš. Hrají Josef Somr, Jana Dítětová, Luděk Munzar a jiní.

Neděle 15/8/2004 v 14.00 hodin:

ANDĚLSKÁ TVÁŘ

Romantický dobrodružný film odehrávající se ve Francii roku 1863. Mladá chudá dívka se ocitne ve smrtelném nebezpečí, když se provdá za sympatického hraběte Raoula. Hrají M. Kuklová, F. Blažek, J. Pomeje, J. Vinklár, E. Vašáryová a jiní. Scénář a režie Z. Troška.

Neděle 19/9/2004 v 14.00 hodin:

RODINNÉ TRAMPOTY OFICIÁLA TRÍSKY

Komedie režiséra Josefa Macha o problémech přepracovaného úředníka bytového úřadu na zdravotní dovolené s celou rodinou před nedobrovolným odchodem do penze. Hrají S. Rašilov, L. Kurandová, K. Votrčilová, R. Hrušínský.

Perly a historie

Bratr Stanislav Berton nám poslal komentář k textu v minulých „Perlách“ „...dr Tiso se neostýchal požádat Němce o zřízení samostatného Slovenského štátu pod hitlerovskou patronací a stal se jeho nevolným šéfem.“ Redakce Věstníku použila jako zdroje dílo R. W. Setona-Watsona, profesora středoevropských dějin na University of London, „A History of the Czechs and Slovaks“, Hutchinson & Co. (Publishers) Ltd., London-New York-Melbourne 1943, strana 378:

“(...) on March 13 Tiso himself contrived to escape from the Jesuit seminary where he was under police supervision, joined Ďurčianský in Vienna and flew with him to Berlin for an interview with Hitler. He returned by air to Bratislava with the Führer's instructions to summon the Slovak Diet and obtain from it a “unanimous” vote of independence. No sooner said than done; on March 14 Tiso resumed the post of Premier (...)”

Bratr Berton nám napsal (zkráceno redakcí):

(...) 12. března jednali Hitlerovi emisáři se Sidorem. Když Sidor odmítl rozbít Č-SR, pozval Hitler do Berlína Tisa. (Tiso ignoroval dvě předešlá pozvání.) - 13. března přivítal na Tempelhofském letišti von Ribbentrop Tisa a Ďurčianského. Oznámil jim, že v nejbližších hodinách musí vyhlásit nezávislost, protože Hitler se rozhodl likvidovat Č-SR, v důsledku čehož by Slovensku hrozila maďarská okupace. Ribbentrop dále pravil: „Nevidím na Slovensku žádné nadšení pro vyhlášení samostatnosti“. Tiso odpověděl: „Máte pravdu, potřebovali bychom dva až tři roky, abychom doplnili řady naší luďácké inteligence, která by pak obsadila všechna místa“. (Na Slovensku bylo zaměstnáno kolem 200,000 českých kolonistů všeho druhu.) ... Ribbentrop: „V tom máte sice pravdu, ale kdo Vám může zaručit, že potom bude politická situace taková, aby Vám to umožnila. Dnes je taková situace a to koneckonců od Vás žádá“. - Nato Tiso požádal o audienci u Hitlera. - Hitlerův předvečerní monolog trval asi půl hodiny. Oznámil Tisovi, že v nejbližších hodinách budou české země okupovány. Dal Tisovi na vybranou: Buď si Slovensko přeje řídit vlastní záležitosti, anebo bude dále váhat a v tom případě ponechá osud Slovenska na pospas událostem. Hitler požádal Tisa, aby přečetl nacistickými diplomaty připravené prohlášení o slovenské samostatnosti v berlínském rozhlase. Tiso prohlásil, že takové ústavní rozhodnutí může učinit jen slovenský sněm. Dostal od Hitlera další ultimatum: Buď se sněm sejde do dvanácti hodin nebo bude Slovensko až k Váhu obsazeno německým vojskem a zbytek pak ponechán Polsku a Maďarsku, aby se o něj rozdělily.

Tiso hned po audienci u Hitlera požádal Háchu o svolání sněmu na desátou hodinu ranní. Hácha po konzultaci s ministerským předsedou R. Beranem souhlasil s tím, aby slovenský sněm zasedl 14. března. Tiso se vrátil toho dne časně ráno do Bratislavy. Podal sněmu zprávu o návštěvě u Hitlera, a jeho ultimatech. Krátce po poledni vyhlásil sněm samostatnost Slovenského štátu. Jednohlasně. Hlasovalo se povstáním. Tiso byl zvolený prezidentem.

Z českého humoru:

Paní učitelka si pročetla Pepíčkovu domácí úlohu o českém básníku Wolkerovi. Pak se podívá na Pepíčka a ptá se: „Pepíčku, napsal jsi tu úlohu sám?“. „Samozřejmě paní učitelko“, odvětil Pepíček. „Opravdu ti nikdo nepomáhal?“ zeptala se paní učitelka. „No opravdu ne, paní učitelko.“ „A tatínek ti také nepomáhal?“ Pepíček se začervenal a zkroušeně odpověděl „No tatínek mi teda pomáhal“.

„Tak hezky vyříd' tatínkovi“, řekla paní učitelka, „že Wolker se jmenoval Jiří a ne Johnnie“.

MÍSTOPŘEDSEDA VLÁDY
A MINISTR ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

CYRIL SVOBODA

V Praze dne 12. března 2004

Vážený pane starosto, Vážený pane místostarosto,

děkuji Vám za Váš dopis a za přiložené fotografie z návštěvy ve Vaší Sokolovně. Na příjemný večer strávený v Sokole Sydney a na milé přijetí, kterého se nám dostalo, stále s manželkou vzpomínáme. Váš dar australský klobouk Akubra mi udělal skutečně velkou radost a chci Vám za něj opět srdečně poděkovat.

Fotografie Vaší Sokolovny i články o Sokole Sydney se bezprostředně po naší návštěvě objevily v několika českých denících - jistě Vás budou zajímat, a proto Vám je přikládám. Rád bych Vám také předal fotografii s věnováním a CD s několika dalšími snímky.

Přeji Vám také pevné zdraví a mnoho úspěchu Vám i členům Vaší společnosti.

S pozdravem



**MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY
TISKOVÝ MLUVČÍ**

V Praze, dne 12. března 2004

Vážení krajané,

dovolte mi, abych také i já poděkovala za milé a srdečné přijetí při návštěvě ministra Svobody v Sydney v únoru tohoto roku. Děkuji také za zaslání Věstníku Sokola.

Přeji vám mnoho úspěchů ve vaší krajské činnosti, při prezentaci českého národa a kultury a také ve vašem osobním životě.

S pozdravem

Romana Lesáková
Tajemnice mluvčího

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA
PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET
VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 - 21HODIN.
VOLEJTE BR. RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo BR. PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765**



Peter's masterful return to the pool

By JUSTIN WHEALING

Reliving past sporting glories usually happens in the pub or on the lounge. Not for 57 year old Annandale resident Peter Sabo (*Poznámka redakce: Petr Šuba*). Peter returned to competitive swimming three years ago after a 30-year absence and his return to the water has been spectacular. He recently won two gold medals and a silver at the Masters Australian Championships in Adelaide.

Originally from Czechoslovakia, Peter was an international swimmer in his homeland. He was a national record holder in 25 metre, 800 metre and 1500 metre freestyle.

Things changed dramatically in 1968 after Peter turned 21. The Russian army invaded what was then Czechoslovakia and Peter and his young wife Lida decided to start a new life for themselves in Australia.

"It was hard to leave home, but things have turned out alright in Australia," Peter says.

After playing. Water Polo for Sydney University for several years, the demands of working and raising a family became too much and Peter stopped playing.

He moved to Annandale 25 years ago and started working as a bus driver at the Leichhardt depot.

Peter still works at the depot today.

"I wasn't very fit and was smoking and three years ago I made the decision that I wanted to be fitter and quit smoking," Peter says.

"So I decided to start swimming again."

Peter swam in the 54-59 year group at the Adelaide Masters. He won gold medals in the 800-metre freestyle and the two-kilometre open water swim. His silver medal was in the 400-metre freestyle.

After his impressive performances in Adelaide, Peter will be part of the Australian Masters swim team at the world championships in Italy in June.

"I am really enjoying the training and competing," says Peter, who swims three kilometres six days a week.

"The Masters races are very competitive and they have age-groups right up until the mid 90's," he said.

"Hopefully I will be competing for a few years yet."

Peter wins a \$50 gift voucher from Balmain Tigers, proud sponsors of the sports star of the month.

(From "The Village Voice" May 2004 thanks to Marta a Vašek Novák)

Rozloučení s věrnými přáteli.

Opustili nás po mnohaletém pobytu zde v Austrálii. Pan velvyslanec ing. Josef Sládek nejprve působil v Sydney jako generální konsul České republiky, a to nějakých pět let od sametového zvratu jako její první demokratický representant. Po asi dvouletém působení v Praze na ministerstvu zahraničních věcí pak byl vyslán do Canberry v roli velvyslance.

Po dlouholetém působení bolševických diplomatů v Austrálii, kdy vztahy mezi českou, československou komunitou a canberskými a sydneyjskými také-diplomaty, byla změna okamžitá a markantní. Na sydneyjském konzulátu zasedl muž dobré vůle

a člověk pracovitý, vzdělaný a důvěryhodný, který si dovedl získat přízeň všech našich, a ne-li všech bez výjimky, tedy naší naprosté většiny. Pracoval neúnavně, vždycky s klidem člověka sebevědomého a odpovědného, a generální konsulát a později i velvyslanectví dovedl přetvořit na oasu bezpečí a dobré rady. Generální konsulát byl okamžitě po jeho nastoupení zpřístupněn všem našim lidem a to i přesto, že tento úřad, a ani velvyslanectví, nebyly a nemohly nikdy ani být pouhým styčným bodem mezi republikou a krajany. Jsou to především styčné body mezi republikou a Austrálií, a to nám i často unikalo a dosud uniká.

Práce se okamžitě také zúčastnila i choť pana velvyslance, dříve generálního konsula, paní Milena Sládková a v prvních měsících fungovala nejen jako manželka diplomata, ale i jako telefonistka, sekretářka a poradce, a také jako matka dvou dětí. Ani ona, ani její manžel si však nikdy nestěžovali na přepracování a vždycky ochotně přispívali k vytváření pohody a dobré vůle. Dbejme, abychom na tyto jejich začátky nezapomínali.

Od samých počátků svého působení v Austrálii udržoval také pan velvyslanec živé a plodné styky s naší sokolskou Jednotou. Zúčastňoval se její práce a byl obvykle přítomen při pořádání sokolských podniků a vystoupení. Občas k nám také moudře a diplomaticky promluvil. Snad bychom mohli i s důvěrou říci, že dobře pochopil roli, kterou sydneyjský Sokol sehrával zde v Austrálii v době ujařmení doma. Snad bychom se mohli i dále odvážit říci, že odchází domů do republiky s vědomím jistého poslání, kterého se Sokolu zde za hranicemi dostávalo a dostává, i když české vládní kruhy a zejména také kruhy parlamentární čas od času projevují základní ignoranci zdejších dění a nemají a nikdy ani neměly velkého uznání pro zdejší exilovou práci. Připisujeme tento nezáměr a tuto ignoranci těm kruhům kolem jinak eminentně záslužného Václava Havla které, ač se snad aktivně účastňovaly bohubilé činnosti po sovětské invasi, nicméně chovaly svůj významný podíl na likvidaci svobod koncem čtyřicátých a během padesátých let doma, a jímž se zdálo nežádoucí upoutávat na sebe pozornost upoutáváním pozornosti na exil a exulanty. To snad přesahuje rámec našeho úmyslu panu velvyslanci poděkovat a jsme si vědomi, že tyto názory on sám nemusí sdílet, pokládáme ale za vhodné tyto neblahé pohledy držet ve stálé patrnosti.

Za působení manželů Sládkových také došlo k přetvoření naší komunity z komunity exulantů na komunitu krajanskou. Naprostá většina našich lidí, chtě nechtě, za dlouhá léta pobytu v této zemi zde zapustila kořeny, oženila se a vdala, a rozšířená rodina s dětmi a vnoučaty zde nerozenými prostě nemohla jít jen za hlasem volání domova a musela nakonec volit setrvání v zemi, do níž přišla kdysi víceméně z nouze, ba proti své vůli. I to manželé Sládkovi pochopili a vycházeli všemožně vstříc řešení problémů z toho vznikajících. Nebude asi těžko uhodnout, jaký byl a bude postoj českých „úředních míst“. Kdo chce domů ať přijde, ostatní ať mlčí, nejsou to už naši lidé. Zda postoj velvyslance Sládka a jeho choti pochopí příští velvyslanci je ovšem problematické a bude také na nás, nepřestávat naši situaci a náš trvajíc pobyť zde vysvětlovat.

Rozloučili jsme se tedy s přáteli dobrými, ryzími. Jistě budou i oni myslet na nás a na Austrálii vůbec - doma zůstává tato země téměř neznámá a nepochopovaná. Málo vědí doma lidé o velkodušnosti a toleranci této velké země budoucnosti. A my věříme, že to bude právě rodina Sládkova kdo bude pomáhat při prodírání se naší republiky přes německo-rakouské závoje do vzdálenějších, leč přátelštějších končin světa. Snad se jim i podaří doma vysvětlit historii i tužby - minulé, přítomné i budoucí - naší zdejší české veřejnosti. K tomu jim dopomáhej Hospodin a nechť rodina Sládkova najde v budoucnu doma či jinde pohodu, zdraví a požehnání. Toho všeho si zasluhuje a my jim to v plné míře přejeme...

Redakce Věstníku

Evropa se nám otvírá - otvírejte se Evropě

(Výňatek z interview Lubomíra Brožka se starostou ČOS br. Pleskačem)

V letošním roce se koná 7. sjezd ČOS. Znamená nejenom čas bilancování, ale i volby nových činníků, včetně starosty. Požádali jsme proto bratra Miloslava Pleskače, jehož volební období se chýlí ke konci, o malé ohlédnutí i zamyšlení nad perspektivami ČOS.



Br. Pleskač

Rok 2004 je rokem vstupu České republiky do Evropské unie. To se promítne do života nás všech. Co to bude konkrétně znamenat pro Českou obec sokolskou?

Prakticky od obnovy Sokola v roce 1990 jsme se postupně stávali členy různých organizací, jako například FIS a TAFISA. V roce 1999 jsme se začlenili do mezinárodní kulturní a sportovní asociace ISCA, se sídlem v dánské Kodani. Tato organizace je pro nás jedinečná a určující pro svou uznávanou mezinárodní autoritu, ale i propojením sportu a kultury, jež člověka zušlechťuje. To je myšlenka, která je sokolům blízká už od založení naší organizace. Je zajímavé, že Dánové mají ve své organizaci velice silnou a fundovanou skupinu sportovních historiků a kvalitní povědomí

o historii Sokola. Probíhají vzájemné poznávací návštěvy, bratr Lomecký se stal členem komitétu pro Evropu a nejvyššího orgánu ISCA.

V únoru podepíšeme již připravenou smlouvu s francouzskými organizacemi UFOLEP a USER. Podepsali jsme s DGB (němečtí turneři) dohodu o spolupráci. Historicky je první, i když tělocvičné kořeny obou organizací jsou zjevné. Projevil o nás zájem Island, Gran Canaria a vůbec Španělsko, katalánská organizace Falkons k nám má již tradiční vztah minimálně od roku 1932, kdy navštívili IX. všesokolský slet, který se jim velice líbil. Sokol s Evropou komunikuje a již dnes je, ve své oblasti, její uznávanou součástí. Je třeba v těchto kontaktech pokračovat, dále je rozvíjet, brát si z venku to pozitivní pro nás a naopak naše partnery obohacovat o naše specifika. Evropa se nám otvírá - i my se musíme otvírat Evropě.

***** Významná výročí slaví a my srdečně blahopřejeme:

Bratr **Jan Franklin Jandejsek** bude brzy slavit své 91. narozeniny! Přejeme mu hodně dobrého zdraví a mnoho dalších spokojených let.

Bratr **Hanuš Federer** slavil své 92. narozeniny 22. dubna. Naše redakce se připojuje ke gratulantům s přáním mnoha dalších let v dobrém zdraví a spokojenosti a radosti na březích jezera Macquarrie.

Bratr **Karel Niemczyk** letos 15. února oslavil velké životní jubileum „90“, ke kterému trochu opožděně, ale z celého srdce a upřímně přejeme „Mnoga let tam...“ a pevné zdraví do těch dalších let.

WHAT'S ON IN OUR SOKOL - ADDITIONAL DATES FOR SPORT:

Volejbal - Saturday Team: 5. & 19. June; 3., 17. & 31. July; 7. & 21. August; 4., 11. & 25. September; 9. & 23. October; 6. & 20. November; 4. & 18. December.

Trvalé hodnoty

Zlata Kozáková

„Co to z vás sokolů vyzařuje? A jak to, že si rozumíte i přes hranice?“ To byla otázka, kterou jsem nedávno dostala. Prý mám o tom něco napsat.

Přemýšlela jsem několik dní, jak úkol pojmout. Pateticky, vlasteneckými frázemi, filozoficky nebo sociologicky? O to už se asi pokoušely osoby zasvěcenější. Nakonec jsem zjistila, že to základní „co a proč“ se asi vůbec definovat nedá. Je to prostě sokolství. A jsme zase na začátku. Pak jsem se rozhodla přiblížit k tématu načrtnutím několika nesouvislých pohledů.

Historici napsali, že vznik Sokola byl spojen s potřebou vyjádřit emancipační snahy českého národa a po dosažení naší samostatnosti byl oporou rozvoje demokratických vztahů v novém státě. Celou historii Sokola se prolínají silné vlastenecké tendence, neboť bojoval vlastně stále proti utlačitelům národa. Čím byl pro lidi tak přitažlivý? Vznikl sice jako tělocvičný spolek, ale měl hned od počátku silný etický náboj, který mu dali jeho zakladatelé v podobě zásad antické kalokagathie. Tyrš přidal i další geniální postuláty - stálý pokrok v pestrém cvičebním programu i v šíři vzdělávací péče o mravní a kulturní povznesení členstva.

Mohli bychom vyjmenovávat mnohé další prvky, aspekty i celé komplexy činnosti Sokola, prostě vše, co z něj udělalo organizaci s milionovou členskou základnou, známou kdysi po celém světě, s mravní silou, které se obávaly tři totalitní režimy. My jsme nasávali sokolství téměř s mateřským mlékem a ani jsme nevěděli, že bydlelo také u nás doma. Sokolské rodiny, to byl pojem odjakživa - a naše meziválečná generace měla to štěstí, že v takovém ovzduší vyrostla. Rodiče nás brali do sokolovny, sotva jsme se naučili chodit. Nikdo nám nevykládal, co je Sokol a k čemu je dobrý. Od věku spočítatelného na prstech jedné ruky jsme se vyžívali v sokolském prostředí, leželi po lavičkách, kutáleli se po žíněnkách, vystupovali na besídkách, ale také se stavěli do pozoru, rovnali do řady a reagovali na povely cvičitelů. Neexistovalo strkání nebo zášť.

Slovo kázeň se nemuselo vůbec vyslovovat. Být ukázněný bylo ctí mladého sokolika. Dnes to zní jako propaganda, ale tak tomu opravdu bylo. Doma se žilo podle toho a - nepodezírejte mě z idealizace - dobré mravní vlastnosti se vyvíjely v tomto ovzduší jaksí samy. Proto dnes nechápu, jak si v různých filmech dovolují dětičky být drzé, zlomyslné, utíkat z domova, padat do stresů i jinak vydírat dospělé. Nebyli jsme absolutní svatouškové, rozbitá kolena a lezení přes ploty se vyskytovaly, ale když nás jako žákyně vezly sestry cvičitelky poprvé na slet v roce 1932, mohly se spolehnout, že se budeme držet pohromadě - i když ten „velký svět“ na Strahově byl ohromující. Cvičitelé byli osobnosti, které poznamenaly naše životy. V dorostu jsme závodili ve všem možném, chodili trénovat navíc, zkoušeli nové sporty a hry i v malých jednotách. Jezdili jsme na ozdobeném žebříňáku na vystoupení po okrese a v roce 1938 emotivně prožívali X. slet i provokace sudeťáků. Při přechodu do členstva už nás zachytila válka. V roce 1941, právě o Velikonocích, jsme schovávali diplomy z tělocvičny do beden na půdičce nad naším dřevníkem. Že šlo tenkrát o krk, nám došlo až po válce.

S nadšením jsme obnovovali Sokol v roce 1945. Každý z nás mladých toužil být cvičitelem či složit tábornické a další zkoušky. Ale zase na nás - po dalším sletu v roce 1948 - dopadl chmurný stín a vše, co nám bylo svaté, bylo najednou zcestné. Nikomu se ale nepodařilo sokolství z nás vygumovat. Když se po 41 letech Sokol obnovil, vpluli jsme hladce mezi své, do náruče Sokola, jako bychom ji opustili včera. S každým jsme si na setkání zase rozuměli, a to i se sokoly ze zahraničí, kteří nám vlastně celou dobu Sokol uchovávali.

Ne nadarmo se říkalo a říká, že sokol všude bratry má. To jsme pocítili již v roce 1936, když se uskutečnily zájezdy českých žup na Slovensko. Přijímali nás tam do rodin, setkávali jsme se nejen na cvičišti, ale i třeba na kopci Urpínu nad osvětlenou Banskou Bystricou, pak jsme se slovenskou, ostravskou i vídeňskou mládeží tábořili na Čingově ve Slovenském ráji. Nikdo nás nemusel k ničemu postrkovat, sokolské písně u táboráku jsme znali všichni. Naši předkové jezdili na slety do Bělehradu, do Krakova i za oceán. Takže když po roce 1989 přijeli do Tyršova domu bratři a sestry ze zahraničí, bylo to jako setkání se sourozenci a rozpoutala se lavina vzájemných styků.

Hrdost na sokolství není pýcha nebo zaslepenost. Pořádně se ve mně vzedmula, když jsme v roce 1947 jako studenti tělocviku vykládali francouzským kolegům, co je to Sokol a že se tam vše dělá dobrovolně, a že je nás milion, byli z toho upřímně udiveni. Brzy ale tohle naše „rodinné stříbro“ zmizelo. Nový režim vše sokolské zabil, organizaci, dobrovolnost. Ale přece ne všechno. Duch sokolství přežil. Prostě - je to silná myšlenka, která odolala několika snahám o její vymýcení a dovede i dnes oslovovat.

Někteří „úhlavní přátelé“ Sokola považují mravní základ i tradice Sokola za muzeální záležitost, přičemž obnovení skautingu a klášterů milostivě připouštějí. My se však těšíme z toho, že existuje řada mladých, kteří sokolství pochopili a našli v něm to, co naplňovalo mysl i činy nás dříve narozených. Cítíme to na nádherných setkáních v Oetzu i na různých sletech, při kulturních přehlídkách našich souborů, ale i na sportovních soutěžích, kde převládá mládež. Není třeba dělat pro ni o sokolství přednášky „před šikem“, ale lákat na „sokolskou pohodu“ vlastní radostí. Snad i těm nejmladším začne vrtat hlavou, co to v nás starších sokolech je tak zvláštního.

Nedávno mě napadlo, že sokolství vzbuzuje podobné pocity jako dobré manželství. Je to opora, jistota, objetí spolehlivé náruče. Někdo řekne své ženě - to jsem rád, že jsem doma - jako určité vyznání. My si ani nemusíme říkat - to jsem rád, že jsem sokol. Prostě jsem. Patřím tam.

Úvahy o sokolství by asi mohly vyplnit celé knihy. Jestliže se uchyluji k opisnému líčení vlastních prožitků, činím tak ve víře, že snad mají také nějakou vypovídací hodnotu. Ted' už by to chtělo jen další příspěvky na téma sokolství - a udělat z toho pěknou anketu. Co říkáte - přidáte se?

Sokol 4/2004

Dobročinnost v Praze

Radka Illovská

Tak jsem jednou šla po náměstí Republiky. Na tomto náměstí je vstup do maličkého nádvoří, ze kterého se dá dále postoupit do malého kostelíčka. Ten den jsem šla k lékaři. Z dálky jsem zahlédla chlapa, který postával na rohu toho vchodu do nádvoří kostela a v ruce držel kelímek. Takový ten kelímek od kávy z automatu. Sáhla jsem do kapsy od kabátu a nahmatala tam pětikorunu. Řekla jsem si, že sice pětikoruna není bůhví co, ale přeci jenom peníze to jsou. Vhodila jsem mu pět korun do kelímku s blaženým pocitem, že dnes udělám dobrý skutek. V tom slastném okamžiku mně ten chlap začal nadávat, že v tom kelímku měl ještě teplé kávu a jestli mi fakt připadá tak nemožně? Že ten oblek, co má pod tím dva roky starým kabátem je nový a stál celý jeho měsíční plat.

Rok po povodních na jihu Čech

Jednou z nejvíce předloňskými povodněmi poškozených lokalit byly jižní Čechy. Velká voda byla i v Hluboké nad Vltavou. Zatopila obytné domy, vytvořila ze svého řečiště jezero. Ušetřen nezůstal ani majetek Sokola. Voda byla v sokolovně, zaplavila nově vybudované hřiště na baseball, necelé dva měsíce po jeho slavnostním otevření. Město Hluboká nad Vltavou zakoupilo za milion korun pozemek, na kterém během dvou let vyrostl nový baseballový areál se dvěma hřišti. V krásném prostředí pod zámek, za pomoci sponzorů, města, ČOS a především téměř stovky členů baseballového oddílu, kteří na úpravě hřiště odpracovali tisíce hodin. Potom přišla povodeň. Na hřištích bylo 3,5 m vody. Když opadla, zůstalo pouze bahno, které ucpalo a zničilo drenáže, odvodnění i čerpadla na kropení.

Muselo se začít přeoráním celé plochy a znovu od začátku jako před třemi roky. Šest mužstev oddílu se pustilo znovu do práce i místo tréninku. Mistrovská utkání se hrála na hřištích soupeřů. Zdá se téměř neskutečné, že za této situace bylo družstvo Cardinals Sokol Hluboká nad Vltavou schopno postoupit po vítězství v baráži do extraligy.

K dnešnímu dni je v původním stavu jedno hřiště, na kterém se hrají všechna utkání. Na druhém hřišti se stále pracuje. Do příští sezóny bychom je rádi dali do pořádku. Areál leží vedle cyklistické stezky České Budějovice-Hluboká nad Vltavou, kterou za pěkného počasí využívá přes tisíc cyklistů a bruslařů denně. Do jara bude dokončen odpočinkový areál pro cyklisty a děti, který vyrůstá vedle jednoho z hřišť z grantu ministerstva pro místní rozvoj.

Ani sokolovna není ještě zcela v pořádku. Škody byly vyčísleny na 1,57 mil. Kč, později se objevily další problémy. Při vysychání zdiva se např. roztrhla přička i se zrcadly pro cvičení aerobiku; do veškerého dřeva, zděděného po našich předcích, se dostala dřevomorka. Museli jsme spálit parkety, obložení i původní zárubně. Přes všechny problémy jsme loni 11. října sokolovnu slavnostně otevřeli. Na malé oslavě se sešli téměř všichni členové Sokola a zástupci města se starostou. Přijel mezi nás i hejtmán Jihočeského kraje Jan Zahradník.

Máme zase novou sokolovnu. Snad nás podobná tragedie už nepotká. I u nás se potvrdilo, že pokud nastanou mimořádné události, dokážeme si pomoci a držet pohromadě.



Na závěr jedna poznámka. V době po opadnutí vysoké vody uspořádala děvčata našeho oddílu aerobiku Povodeň tours. Navštívila se svým cvičením řadu měst a obcí v kraji a výtěžek akce odevzdala na povodňové konto za situace, kdy naše jednota potřebovala každou korunu. Třeba na tom byli někde ještě hůře.

Autorem článku je Pavel Marek, starosta Sokola Hluboká nad Vltavou

K relaci BBC o odsunu Němců. (Bořek Šindler)

Tentokráte bych rád připojil komentář k relaci BBC uveřejněné v minulém čísle Věstníku pod jménem Jiřího Majstrpeka. Lze samozřejmě odsuzovat Čechy za jejich počínání v roce 1945. Nelze to však poctivě činit bez jistých historických reminiscencí.

Němci přišli do Čech před mnoha sty léty na pozvání českých vladařů. Bezpochybně přispěli k rozvoji českých zemí a to jim nebudiž zapomenuto. Avšak již za existence rakouské monarchie vždycky jejich většina stála na straně Vídně a to proti českým snahám o autonomii. Nepřestávali zdůrazňovat svoji národní nadřazenost a rozbíjeli snahy Čechů osamostatnit české země. Když si v roce 1918 vybojovali Češi svůj nezávislý stát, „naši“ Němci se okamžitě proti němu postavili a žádali setrvat v Rakousku. Jen pozvolna a s nechutí nakonec počali tolerovat republiku, kde jim byla garantována veškerá práva menšiny - a oni menšinou byli. Měli svoji universitu, měli dvě německé techniky, měli německé rozhlasové vysílání, měli své střední a odborné školy a měli stovky, ne-li tisíce škol základních. V sudetském území se úřadovalo německy, včetně německých soudů. Když nakonec se v Německu dostal k moci Hitler - zuřivý primitiv, válečný štváč a diktátor par excellence, který si jako jeden ze svých cílů postavil rozbití demokratické republiky, Němci nakonec skoro jako jeden muž a jedna žena hlasovali v republice pro sudetoněmeckou stranu národně socialistickou odpovídající svým programem říšské straně nacistické. Když Hitlerova armáda vpochozovala do Sudet, sudetští Němci ji přivítali s jásotem

a s jásotem se také stali říšskoněmeckými občany Hitlerova státu. Proti existenci koncentračních táborů se z jejich strany neozývaly protesty. Když Hitler obsadil celé české země a zřídil Protektorát stali se sudetští Němci en masse konfidenty Gestapa, ba dokonce protektorátní gestapo bylo složeno většinou ze sudetoněmeckých kolaborantů. Němci okamžitě po okupaci počali plenit českou část republiky - Slovensko bylo díky Tisově zradě tohoto plnění ušetřeno. Zničili armádu, ukradli výzbroj, zničili



Rok 1939 - Sudeťáci vítají Wehrmacht

průmysl a hospodářství a rozkradli kde co. A hlavně, chovali se jako nadřazení páni, jako příslušníci panující rasy. České občany židovského původu většinou vyhubili a nikdy, nikdy během okupace nebylo slyšet proti zvířeckému chování Herrenvolku jediného protestu ze strany sudetských Němců. Vůdcové sudetských Němců nejen spolupracovali s Hitlerem, oni mu vydatně a rádi sloužili, do poslední chvíle. Sudetoněmecký vůdce Konrad Henlein po celou dobu vykonával funkci sudetoněmeckého Gauleitera v Sudetech, části Říše, a druhá sudetoněmecká bestie, Karl Hermann Frank, byl nakonec říšským protektorem na Hradčanech. A to jsou jen

dva z celé smečky dobrovolných vrahů. Němci u nás dovedli - bez válečných operací - zabít statisíce lidí. Zničení Lidic bylo jen malou epizodkou v tom celém vražedném počínání. Ještě třeba podotknout, že Čechy a Morava byly okupovány déle než šest let, tedy déle než jiné země, kromě kolaborantského Rakouska. Po všech těchto a mnoha jiných zásazích Češi Němce - konečně - vyhnali. Nepochybně se při tom vyhánění staly přehmaty a lidé přicházeli o život. Většinou se ale odsun Němců konal spořádaně a Němci nebyli odvázeni do Treblinky, nýbrž k svým vlastním lidem do Německa. Až nám jednou Němci proplatí napáchané škody a až se ONI omluví NÁM, pak snad nadejde čas k úvaze o naší omluvě jim. Mimochodem, Poláci vyhnali daleko více Němců než Češi, a k vyhánění Němců docházelo i jinde v Evropě. Šlo, prosím, o vyhošťování občanů německých. Kromě toho Češi netetovali německé děti a neházeli je do plynu. To národ Goetheho a Beethovenův dělal a nestyděl se, a možná, že se ani dodnes mnozí Němci za to nestydí. - Mischa Glenney, který na zmíněném programu důkladně spolupracoval, člověk jinak dobře informovaný o poměrech ve Střední Evropě, by se měl přinejmenším chytit za nos. Je záhodno, aby kdykoli nějaká dobrá duše otevře svá nedostatečně informovaná ústa, Češi byli připraveni odpovídat a vysvětlovat.

Heydrichiáda - smutná doba, na kterou by se nemělo zapomínat

(Převzato z internetu)

Dne 27. září 1941 nastoupil v Praze svůj úřad říšského protektora SS-Obergruppenführer a generál policie Reinhard Heydrich, pravá ruka krvelačného Himmlera, aby zlomil odboj českých vlastenců. Po svém nástupu vydal ihned nařízení a ustanovení o stanných soudech. Současně s tím vydal rozkaz k zatčení ministerského předsedy protektorátní vlády generála Aloise Eliáše a podepsal prvních šest rozsudků smrti. Mezi odsouzenými byli armádní gen. Josef Bilý a armádní gen. Hugo Vojta. Gen. Eliáš byl dne 1. října 1941 rozsudkem lidového soudu odsouzen k smrti a dne 19. června 1942 popraven. V té době byli popravováni čeští důstojníci, novináři, profesori, soudcové, úředníci, obchodníci, dělníci, mladí i staří, muži i ženy.

narodeni 16. dubna 1898, bytem v Týně nad Vltavou, Švehlova 427.

31. Kulva da Karel, kancelářský asistent, narozen 21. dubna 1907, bytem v Týně nad Vltavou č. 433.

32. Prudil František, hospodářský adjunkt, narozen 18. března 1913, bytem v Týně nad Vltavou č. 331.

Dále byli smrtíkem stanného soudu v Brně ze dne 28. května 1942 odsouzeni k smrti zastřeleni:

1. Klusák Vladimír, narozen 14. prosince 1904, bytem v Brně, Jesuitská 13.

2. Zurek Alois, narozen 30. září 1921, bytem v Brně, Mlýnská 54.

3. Smolík František, slavnostní úředník, narozen 29. července 1893, bytem v Jundrově u Brna, Jundrovská 108.

4. Nečová Vladimír, voják Německá, narozen 8. září 1896, bytem v Jundrově u Brna, Jundrovská 233.

5. Kolářik Josef, odborný účetní, narozen 2. ledna 1878, bytem ve Valašském Meziříčí, Mírová ulice 304.

6. Kolářiková Josef, rozená Kubišová, narozená 8. ledna 1884, bytem ve Valašském Meziříčí, Mírová ulice 304.

8. Kolářiková Jaroslava, rozená Mytlinová, narozená 1. června 1916, bytem ve Zlíně, Dolního tř. 3474.

9. Hrušák Bohumír, podplukovník m. st. a okružní lékař, narozen 3. ledna 1890, bytem ve Valašském Meziříčí, Máchova ul. 610.

10. Hrušáková Anna, rozená Hlavínová, narozená 18. května 1897, bytem ve Valašském Meziříčí, Máchova ul. 610.

11. Hrušáková Milada, narozená 3. října 1920, bytem ve Valašském Meziříčí, Máchova ul. 610.

12. Hublík dr. Vladimír, státní zastupce, narozen 29. března 1902, bytem v Brně, Samofeldova 78.

Odsouzení podplukovník, který měl účast na činech nepřátelských lidí nebo který se po určení naveni zastupujícího říšského protektora ze dne 27. března 1942 policejné nepřítelství, vědomě ukrýl nebo vyžadoval ve veřejnosti k podpoře svých zločinů a zločinů občanských. Rozsudek byl vykonán dne 28. května. Jména odsouzených byla zveřejněna.

Za všechny tyto zločiny byl spáchán na Heydricha dne 27. května 1942 atentát v Praze-Libni, při kterém utrpěl těžká zranění a jejich následkům 4. června podlehl. Atentát provedli parašutisté Gabčík a Kubiš, posláni naší vládou z Londýna. Ihned po atentátu vypsali Němci za dopadení pachatelů odměnu 10 miliónů korun. Tuto odměnu vypsala také protektorátní vláda.

Po mnoha opatřeních byl 28. května 1942 vydán výnos říšského protektora, jímž byl vyhlášen civilní vyjimečný

stav nad celým Protektorátem Čechy a Morava. Tento výnos byl signálem k hromadnému vraždění českých lidí ze všech vrstev obyvatelstva.

Vzpomínky legionáře J. F. Jandejska ze Zahraniční armády na západě v II. světové válce. *(Pokračování z minulého čísla)*

Tenkrát jsme byli mladí, brali jsme věci jak jsme je viděli, nebyla tedy žádná panika. Sedli jsme si a začali uvažovat co bude dále.

Někteří šli do blízké hospody, dostali jsme peníze. Uvědomili jsme si, že cizí země, kudy bychom museli jít, byly nepřátelské; Německo a Itálie ve válce, ve Španělsku jejich přítel generál Franko a Francie už byla obsazena. Pamatuji, že jeden řekl: „Ukradneme zde nějakou rybářskou loď.“

My jsme tam moře neviděli, nevěděli jsme kde je ani kde je přístav. Doma se říkalo: „Tonoucí se i stěbla chytá.“ Ale zde to stěblo nebylo. Já jsem měl u čtyř jednoho, který bojoval ve Španělsku za Internacionálu. To bylo proti Frankovi. A tento voják uměl mluvit španělsky. Ono by to pomohlo, kdybychom šli přes Španělsko, ale každý věděl, že je to jen zoufalá idea. Naše velitelství, generál Inger a francouzský generál, který byl styčným důstojníkem mezi naší armádou a francouzskou vládou, se snažili někde něco dostat. Jak jsem slyšel, tento francouzský generál byl dlouhou dobu vojenský atašé v Praze. Někdo mi řekl, že mluvil dobře česky. Tito generálové se snažili plnou silou zjistit, zda je nějaká možnost něco dostat. Asi v jednu hodinu přišla zpráva: „Ihned nasedněte do vlaku, dostali jsme loď.“ V rychlosti jsme informovali naše v hospodě a zpráva letěla kolem jako blesk. Vyjeli jsme zakrátko. Vlak tam stále čekal. Jeli jsme do Sète, město a přístav asi 80km daleko. Tam jsme dojeli někdy před 4. hodinou, hned jsme nasedli na loď a někdy kolem páté jsme vyjeli. Ta loď Rod El Farag byla egyptská. s kapitánem a důstojníky Angličany. Ať je to tak nebo tak, byli jsme rádi, že jsme byli na lodi. Když jsme byli na lodi, pamatuji se, že jsem byl na palubě a díval se na přístav. Dole, kde byl vstup na loď stál ten francouzský generál, o kterém jsem psal, se svým pobočníkem, také francouzským Čechem. Oba tam stáli a asi kolem 5 hodin loď odjížděla. Ten generál zamával a na to oba zasalutovali, dívali se na nás, my odjížděli. My na moři, oni dva tam zůstali. Asi před 4 lety dostal jsem jméno tohoto generála od gen. Kašpara předsedy ČOSL v Londýně, ale někde jsem to ztratil. Za krátký čas, když jsme byli na moři, to bylo asi za 1 nebo 2 hodiny, když jsme byli na moři celá arabská posádka začala pobíhat, křičet a ječet a naskákala do záchranných člunů.

Byl jsem na palubě, tam nic nebylo, byla to obchodní loď. U zábradlí jsem viděl Angličana, Chief Engineer, díval se dalekohledem do dálky. Ptal jsem se ho, co vidí. On řekl: „Italský křižník.“ Ti Arabi asi měli dobré oči. A také jistě znali moře lépe než my. Loď začala jet cig cag, vlevo, na to vpravo, začínalo se stmívat a nic se nestalo.

Tenkrát válka ještě nebyla v plném proudu, tak asi Italové o nás neměli žádný zájem, nebo si řekli, to je jen nějaká civilní loď. Jeli jsme klidně dál v noci. Když jsme přijeli k Balearským ostrovům, bylo nařizeno: „Žádná světla.“ Pluli jsme kolem a v dálce viděli světla ostrovů.

Jeli jsme dále, když jsme náhle měli radostné překvapení. Na moři stály 3 anglické torpédoborce, které chránily Gibraltar směrem od Středozemního moře. Za dvě nebo tři hodiny, jsme byli v Gibraltaru. Tam stála vysoká skála a u ní přístav. Dívali jsme se na Španělsko na druhé straně přístavu. Řekl jsem si: „Kdyby nám to nevyšlo a nedostali jsme se na tuto loď, byli bychom asi někde ve Španělsku chyceni a co by bylo dál, to už bych si mohl jen domyslet.“ Byli jsme na jedné straně přístavu a kolem nás všude lodě. Válečné i obchodní. Stáli jsme tam jeden den a druhý den jsme zažili skutečně válečné divadlo. Anglická flotila se řadila pro odjezd někam do Afriky. Tři bitevní lodě vedly, dále několik křižníků a torpédoborců, minolovky a zásobovací lodě. Krásná podívaná. Dívali jsme se, když odjížděly. Když byly pryč, náš konvoj se zformoval a vyjížděli jsme do Atlantického oceánu. Bylo tam asi 25 lodí, na konci velká jachta. Kolem nás objížděly, nevím, dva nebo tři torpédoborce pro naši ochranu. Jeli jsme velkým obloukem daleko do moře, poněvadž kratší cesta by byla nebezpečná.

Jet kolem Španělska a Francie, tam bylo mnoho ponorek, Němců. Proto jsme jeli až kolem Azorských ostrovů a přistáli v Liverpoolu. Za cesty torpédoborce náhle odjely ale jen na krátko. Nevím, zda to bylo hledání ponorek nebo něco jiného. Jednou jsem slyšel v dálce nějaký výbuch, ale nebyl žádný poplach, cesta byla bez překážek a námořních akcí. Ještě bych chtěl připojit, že loď na které jsme jeli vezla ty, kteří přišli z fronty ve Francii. Před námi, kdy lodě ještě byly v přístavech, jiná arabská loď El Kebir vzala ty, kteří nemohli jít na frontu, neměli děla, ženisty, některé služby atd.

V Liverpoolu nás vítala napolo potopená loď, část vyčnívala z vody. Německá bomba ji asi dostala. Obdivovali jsme trávníky, které nás spojily se zemí. Jeli jsme přes Chester a usadili se v Cholmondeley Park. Říkali jsme tomu „Čamly“. Byla to část elitní usedlosti, něco jako bývaly u nás zámky a panské lesy. Park byl obyčejný trávník s malým rybníčkem a po stranách stromy a keře. Naše bydlení bylo ve stanech. Zásoby jídla byly dobré, často ryby k obědu. Park byl asi 400x100 metrů. Malé město Winchester bylo asi 8 kilometrů dál, tam jsme se občas dostali. Tam jsme musili chodit pěšky. Byla válka. Někdy se nám podařilo chytit osobní nebo vojenské auto. Jednou jsem byl ve městě. Asi 3 jsme se vypravili, došli tam, mluvili s děvčaty v kavárně a zapomněli na čas. Přišel večer, děvčata šla domů. My neměli transport a v noci těžko nalézt cestu, tak jsme spali v příkopu.

Normálně by to prošlo, ale v ten den byl v Čamly poplach a my tam nebyli. Když jsme se vrátili, šel jsem, jak se říkalo, „na koberec“ k veliteli praporu, k raportu. Padla nějaká slova, ale dopadlo to dobře. Vysvětlím, co se stalo. Na jižním pobřeží Anglie Němci udělali malou výzkumnou invasi. Angličané vyvalili sudy oleje na moře a zapálili to, jak jsem tenkrát slyšel. U nás poplach byl, ale naše jednotky nebyly nikam povolány. V Sydney jsem někdy v roce šedesát mluvil s jednou Angličankou. Přišli jsme k této věci, když jsme mluvili o válce. Tato žena byla vojačkou za války a pracovala někde v operačním oddělení. Ptal jsem se jí, zda tomu tak skutečně bylo. Ona řekla, že je to pravda, že na velitelství dostávali hlášení o této akci.

Když jsme přišli do Čamly, armáda se organizovala. Neměli jsme nic na práci. Přicházeli noví lidé, kteří byli v Anglii. Chtěl bych se zmínit, že když jsme přišli do Čamly, neměli jsme výzbroj; zbraně, které jsme přinesli z Francie jsme museli odevzdat. Všude byl nedostatek zbraní. Ale Anglie, která postupně - měla rozbity velké továrny na zbraně - dala plné úsilí do organizování menších výroben a ty začaly plně vyrábět zbraně, munici a vozidla. To už bylo vidět v roce 1941 kdy jsme dostali Bren transportéry. Přišel rok 1942 a při cvičení venku jsme viděli bedny s válečným materiálem uskladněným na mnoha místech. Výroba prudce stoupala. Když jsme dostali Bren transportéry, dostali jsme zbraně a cvičilo se. Tyto transportéry byly pásová vozidla. Ocelová krabice, která chránila posádku. Ale krabice neměla střechu. Částečně chránila tělo při střelbě. My mladí poručíci a podporučíci jsme se učili řídit a potom se cvičili řidiči z mužstva. Z Čamly jsme odjeli na strážní službu na východním pobřeží Anglie: Harwich, Lowestoft, Dovercourt. Tu a tam spadla bomba, ale ne na nás. V jednom z těchto měst jsme nadávali na Němce, poněvadž shodili bombu na biograf, kam jsme měli možnost jít.

Někdy v roce 1941 neb 1942 jsme se konečně usadili v pořádných kasárnách. První prapor v Morton Padox, druhý ne příliš daleko v Morton Morel. Byl jsem u prvního praporu. Velitelem byl plk. Barovský, legionář z první světové války. Byl tam normální život. Byl to také park s velkou usedlostí. Spali jsme v budovách.

Poblíže, ve Wesbournu, bylo letiště, z kterého každou noc letadla Wellington létala bombardovat. Nedaleko, jen asi 6 kilometrů, bylo město Stratford on Avon, rodiště známého anglického spisovatele Shakespeara. V neděli jsme měli volno, tak jsme se tam chodili dívat a vypít pivo nebo kávu. Vedle divadla byla malá kavárna, tam jsem potkal jednu dívku a za několik měsíců mě náš páter Vaníček oddal v kostele ve Stratford on Avon. Bylo to v sobotu, v neděli honeymoon a v pondělí jsem byl zpět v posádce. Moje žena byla rodem z tohoto města, kde její otec měl domek. Ona jezdila každý den vlakem do Birminghamu, učit ve škole. Původně se jmenovala Franklin, ale když jsme v roce 1950 přijeli do Austrálie a začala učit, žáci měli potíže vyslovit Jandejsek; to někdy říkali „ten days sick“ nebo „jungle sex“, tak jsme změnili jméno na její rodné jméno, Franklin. A to mám dodnes. V posádce my mladí podporučíci a někteří poručíci tvořili četu nezařazených důstojníků. Bylo dosti důstojníků a aktivních poručíků v rotách. Myslím, že nás bylo v této četě asi 30.

Když přišly nové Bren transportéry, cvičili jsme s nimi. Když jsem byl mladý kluk doma, stavěl jsem si rádio. Také v posádce v Anglii, kde jsme spali, jsem si udělal nepříliš perfektní rádio. Sehnal jsem nějaké součástky ve městě. Ale chytali jsme zprávy. Pokud vím, jiné rádio bylo jen na velitelství. Jednou jsme seděli na střeše v posádce. Dívali jsme se na bombardování města Coventry německými letadly. Neviděli jsme město, ale záře ohňů města asi 60 km vzdáleného. Náhle za námi, asi 500 metrů spadla bomba do pole. Byli jsme ze střechy dole v minutě. Bomba jistě nebyla míněna pro nás. Německý pilot asi nechtěl už letět dále, nebo se vracel ještě s bombou, tak ji shodil jen tak.

(Pokračování v příštím čísle.)

Massacre at Lidice

In World War II, one of the more memorable atrocities happened in Lidice, as the entire village and all of its inhabitants were either wiped out or transplanted. Martinů chose to express his sorrow in a memorial to the village as his contribution to the American League of Composers. The story behind the massacre begins with the assassination of Reinhard Heydrich. He was the chief of the Security Police, the deputy chief of the Gestapo, and was appointed Acting Protector of Bohemia and Moravia in 1941. On May 29, 1942, two Czechs, Jan Kubiš and Josef Gabčík bombed Heydrich's car while he was driving to the Castle in Prague. He died soon



after because of his extensive wounds on June 4. This incited great rage among the German people, and they quickly took revenge. At least 1300 Czechs were killed shortly after the death of Heydrich.

A little village of Lidice was the site of one of the most savage attacks of the Germans. On June 9, just five days after Heydrich's death, ten truckloads of the Security Police came and quickly surrounded the village. No one was allowed to leave the village; a 12 year old boy and



a peasant woman were shot as they tried to escape. All the men and boys over 16 years old, 172 in all, were rounded up and locked in a barn. They were then shot the next day in groups of ten, which lasted from dawn until 4 in the afternoon. 19 men who were working in the mi-nes during the shooting were also rounded up and sent to Prague where they were killed.

The women as a whole fared better than the men, but still faced cruel situations. Seven of the women were taken to Prague where they were shot. The rest, numbering 195, were sent to the Ravensbrueck concentration camp in Germany. There 49 of the women died; 7 by gassing, and the rest from cruel treatment. The children, 90 in all, were taken to a concentration camp at Gneisenau. The children were then selected according to the "racial experts" and distributed to German people with new German names to be raised as their own. The village itself was completely destroyed. The village was burned, the remains dynamited, and then bulldozed so that no structure was left standing. Today, the village of Lidice has been rebuilt.

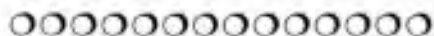


PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Před deseti lety, v červnu 1994 odlétaly ze Sydney desítky krajanů a sokolů na první slet po pádu komunismu, na XII věsokolský slet v Praze na Strahově. Mezi nimi bylo i dvanáct sokolek a sokolů ze Sydney a Canberry, kteří cvičili ve Věrné gardě, cvičení žen s kužely a ve skladbě s tanci. Byli to sestry a bratři : Jana Andresová, Zdena Háberová, Jenda Jirásek, Zorka Kašparová, Anička Kašparová, Toník Kašpar, Zora Kašpárková, Marta Nováková, Franta Platil, Marcela Vacková, Helenka Zahradková a Jarda Zahradka. A cvičili dobře díky výbornému vedení náčelnice Zory Kašpárkové. A tužili se, dvakrát si to, ještě před první zkouškou na Strahově, přecvičili v tělocvičně Tyršova domu pod vedením autora skladby Věrná garda, bratrem Svobodou.



Sydneyští sokolové ve sletovém průvodu na Václavském náměstí v červenci 1994.



Redaktorka českého rozhlasového vysílání v Sydney paní Ika de Detrichová přinesla před několika týdny velmi poutavý rozhovor s docentem pražského FAMU Edgarem Dutkou. Právě totiž vyšla jeho kniha pamětí „V útulku 5“ a stala se prý takřka přes noc českým bestsellerem. Podle autorovy výpovědi jeho kniha líčí život malého chlapce v českém sirotčinci kolem roku 1950, kam byl umístěn po odchodu své matky se svou starší sestrou. Jeho matka byla totiž vězněna bolševiky v severovýchodních Čechách pro pomáhání uprchlíkům po únoru 1948 přes jihomoravskou hranici do Rakouska, a z vězení se jí podařilo s jednou spoluvězeňkyní uprchnout velmi dramatickým způsobem přes československou hranici. Československé úřady ji důsledně odmítaly vydat děti a nezbylo jí, než Evropu nakonec opustit a skončila v exilu v Sydney. Zde pak byla tehdy už po dvacet let dobře známa v české kolonii a v roce 1968 se tehdy ještě mladému Edgarovi - před příchodem sovětských osvoboditelů - podařilo navštívit po všech těch dlouhých

létech maminku v jejím obchodě na George Street. Po delším pobytu v Austrálii se mladý Edgar - zde se mu říkalo Garyk - vrátil do republiky, protože se mu údajně nechtělo opustit doma své staré pěstouny, kteří se ho po pobytu v sirotčinci ujali. Doma v Praze pak pracoval kolem filmu a dnes je na FAMU vedoucím katedry filmových skript. Sydney pak ještě za matčina života navštívil několikrát a vždycky zůstal zapřisáhlým přítelem Austrálie. Vzpomínám, jak jsem si jednou na obstarožní židli ve strathfieldské radnici při oslavě osmadvacátého října o hřebík roztrhnul poměrně nové kalhoty. Ale hned druhý den jsem na doporučení zaklepal na dveře „Invisible Mending“, podniku to vlastněného paní Dorkou, Garykovou matkou, a druhý den už nikdo mou smůlu nemohl při nejlepší vůli zjistit. Paní Dorka skutečně prováděla látání absolutně nezpochybnitelné. Doufejme, že Garykova kniha se dostane i sem k nám, a že pak přineseme podrobnější recenzi.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Sokol v roce 1948. Stejně jako se stala instituce „Národní fronty“ filiálkou komunistů, bylo komunisty usilováno již v roce 1945 o zakotvení do Košického programu sjednocení tělesné výchovy do organizace ČSTV opět pod taktovkou KSČ. Sokolská organizace, mající v té době na 1 milion členů, byla nejpočetnější občanskou i tělovýchovnou organizací postavenou na demokratických a vlasteneckých zásadách. Hned následný den po nastoupení vlády Klementa Gottwalda byl v ČOS ustaven ze samozvanců, vedených komunisty, akční výbor Sokola, okamžitě likvidující funkcionáře na všech úrovních od ČOS až po poslední tělovýchovné jednoty Sokola v obcích. Přesto, že organizování sletu v r.1948 bylo již pod kuratelou KSČ a dohledem fízlů převlečených do sokolských uniforem, byl to Všesokolský slet, který světu demonstroval veřejné mínění občanů republiky, obzvláště v průběhu sokolského průvodu Prahou. Následovalo pronásledování „organizátorů nepokojů“, jejich vylučování a čistky v Sokole. Brzy na to i procesy jako v září 1945 v Brně s funkcionáři župy Moravskoslezské a další soudy, což mělo za následek de facto likvidaci celé sokolské organizace, dovršené v roce 1952 zestátněním veškerého sokolského majetku ve prospěch všech těch nově zakládaných „Jisker“, „Rudých hvězd“, „Lokomotiv“ atd., sdružených pod praporem ČSTV v organizace totality.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Jako synovi československého legionáře raněného u Zborova je mi trochu proti srsti uvažovat o instalaci pomníku největšímu vojevůdci rakouské monarchie maršálu Radeckému, jak navrhuje ve svém cestovatelském povídání Luděk Frýbort. On má ale v podstatě pravdu. Češi vstoupili do svazku s habsburskou monarchií dobrovolně, Habsburkové se nechávali v Praze korunovat jako čeští králové a za jejich panování se Čechy staly hospodářsky nejvyvinutější součástí celého rakouského státu. To jen na okraj vyprávění Ludka Frýborta. Ale když už je o těchto českých historických faktech řeč, měli bychom si znovu připomenout, co nás v českých školách neučili - že totiž ona „liška ryšavá“, císař Zikmund, syn Otce naší vlasti Karla IV, se stal po smrti svého bratra Václava IV jeho naprosto legitimním nástupcem na trůně českých králů. Je téměř jisté, že by byl Zikmund sídlil v Praze a jako nástupce na říšský trůn učinil Prahu opět centrem největšího soustátí tehdejší Evropy poté co jeho bratr-opilec Václav otcovo dědictví více méně promrhal. My čeští filutové - a kdo je víc ? - jsme se ovšem raději hádali o to, máme-li přijímat pod jednou či pod obojí, a zdatně jsme drancovali a rozbíjeli nesmírné církevní a státní hodnoty. Dějiny psali místo oné lišky ryšavé husitští fundamentalisté, vojenští geniové a lidé nesporně udatní byť poněkud neprozíraví. Nicméně nám vybojovali právo přijímat pod obojí, evropský to unikát.

Dvě české umělkyně vystavují svá díla v prostorách Sydney University (Wentworth Building) u příležitosti vstupu naší republiky do Evropské Unie. Umělecká fotografka Kateřina Bliss a malířka Anna Zahálková. Výstavy se také zúčastňují umělci z dalších evropských zemí, které se připojují k Evropské Unii - Slovensko reprezentuje slovensko - česká malířka Nataša Floreanová a ostatní země jako Maďarsko, Polsko, Cyprus, Estonsko, Slovinsko, Litva, Malta a Lotyšsko jsou také zastoupeny významnými sydneyjskými umělci, včetně Maďarky Judy Cassab a Slovince Stanislava Rapotce. Vernisáž zahájil dvacátého dubna pan Piergiorgio Mazzochi, vedoucí delegace v Austrálii pro Evropskou Unii.



Prvního května tohoto roku uplynulo sto let od úmrtí Antonína Dvořáka. Ačkoliv doma byl spíše preferován, alespoň ještě v minulém století, Bedřich Smetana jako tvůrce „vlasteneckých“ hudebních děl, Dvořák se na rozdíl od něho proslavil v cizině, a to zejména v Anglii a v Americe, ještě za svého života. Zemřel jako slavný hudební skladatel světem uznávaný a jeho působení v New Yorku jako ředitele místní konservatoře je zapsáno v paměti hudební Ameriky zlatým písmem dodnes. Amerika si zejména váží jeho Novosvětské symfonie, kterou do dnešního dne Američané pokládají za „svoji“. Dvořák byl velmi plodným skladatelem a jeho hudební díla jsou denně provozována po celém světě v radiích všech konců světa i v koncertních sálích, a to nejen jeho skvostný cellový koncert, již zmíněná Novosvětská a Slovanské tance, nýbrž i další nespočetná díla všech kalibrů, jimiž se zapsal do světového hudebního repertoáru. Pravda, Dvořák nekomponoval programově „vlastenecky“ jako jeho starší kolega Smetana, ale jeho českost vyznívá z každého taktu jeho rozsáhlé tvorby. Jedna z jeho symfonií bude provedena i v Sydney v červnu a v červenci v koncertní síni sydneyjské Opery pod taktovkou českého dirigenta Bělohlávka.



Měl jsem možnost sledovat noční přenos BBC z Dublinu kde v zahradě před presidentským palácem probíhala za nádherného květnového počasí symbolická ceremonie přijetí nových států do lůna Evropské Unie. Po překonání tradičního historického českého cynismu se mi počal jevit onen akt přece jenom jako naprosto jedinečné a dojemné gesto evropského souručenství většiny evropských národů, jehož pravé následky pocítí asi až naši vnuci, a které by Evropu mohlo ušetřit třenic a válek, alespoň mezi členy tohoto historicky jedinečného seskupení národů, o kterém snili již naši prapradědové. Mezi přítomnými potentáty byli i francouzský prezident Chirac a německý kancléř a po vztyčení vlajek všech členských států došlo ku zcela spontánnímu vzájemnému objímání všech kdo se obřadu zúčastnili. Včetně reprezentantů České republiky a Slovenska. Po krátkém výstupu tří irských trubačů promluvila nejprve presidentka Irské republiky; svůj projev zahájila v irské keltštině - a i to bylo samo o sobě vpravdě symbolické. Však byli Keltové jedněmi z nejstarších kulturních obyvatel evropského kontinentu. I rozkazy udělované skrovnému kontingentu irské armády byly udělovány keltsky. Svinuté vlajky byly před vztyčením symbolicky hlavám států přineseny dětmi z členských států zvláště do Dublinu dopravenými. Kromě Polska, které se pokládá za jakousi novou evropskou velmoc, jsou ostatní noví členové poměrně malé a nepočetné státy; a na příklad Estonci, Lotyši i Litevci bezpochyby uvítali, že k symbolickému přijetí došlo právě na půdě malého a v Evropské Unii již se výborně prosadivšího státečku, jenž si za posledních sedm století užil od svého mocného anglického souseda svoje. Svoje si užili i všichni Baltové, prošli tolika krvavými lázněmi jim Moskvou připravenými. Jejich radost byla neskryvaná. My čeští vyčkáválové zatím spíše tradičně přešlapujeme a snažíme se zjišťovat, kterým že směrem bude vítr foukat, ale lidé z Baltu dobře už dnes vědí, že

Evropská Unie skýtá vlastně jedinou záruku proti opakovaným nájezdům mocných sousedů a proti vichrům ze Sibíře. Evropské Unii tedy úctu a zdar !



Slovenský prezident Rudolf Schuster a vatikánský nuncius Henryk Nowacki podepsali 13.5.04 smlouvu o katolické výchově a vzdělávání. Náboženství bude mj. povinně volitelný předmět už na 1. stupni základních škol.

Slovenský parlament smlouvu s Vatikánem schválil už v lednu. Na jejím základě se bude od září už od první třídy základních škol vyučovat náboženství jako volitelný předmět, alternativou bude etická výchova.

Osnovy k vyučování bude schvalovat církev a následně ministerstvo školství. Náboženství budou mít také děti v mateřských školách, pokud o to projeví zájem jejich rodiče. *Ivan Vilček (Bratislava), Právo, Novinky (zkráceno redakcí Věstníku)*



Rada Evropy i Evropská unie mají "Ódu na radost" z Deváté symfonie Ludwiga van Beethovena jako hymnu Evropské unie. Hymna byla nejprve v roce 1972 přijata Radou Evropy s tím, že v roce 1985 ji hlavy států a předsedové vlády členských zemí EU přijali za oficiální hymnu Evropské unie. Hymna je beze slova univerzálním jazykem hudby, vyjadřuje ideály svobody, míru a solidarity, které Evropa představuje.

Jinak Óda na radost má tyto slova - původní v němčině (Ode auf die Freude):

Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elysium,
wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum!
Deine Zauber binden wieder,
was die Mode streng geteilt;
alle Menschen werden Brüder,
wo dein sanfter Flügel weilt.

Chvalme radost, dceru ráje,
jiskru božskou, krásu krás,
radost, plamen božský chvalme,
vítá v jara říši nás.
Její kouzlo spojí znovu
vše co rozbil hříšný čas;
stávají se z lidí bratří,
kde radosti hřímá hlas.



Novozelandský soud uložil děkanovi Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci Čestmíru Čihalíkovi a pracovníku České inspekce životního prostředí Jindřichovi Šmitákovi pokuty za „nedovolené trhání rostlin“. Každý z nich musel zaplatit pokutu 7500 \$NZ, asi 138.000 Kč a dále musili uhradit 1130 \$NZ za náklady obžaloby a soudní poplatky. „Jsem rád, že je to za námi a že soud uznal čistotu našich úmyslů. Nebylo to ve vypjaté atmosféře rozdmýchané místními médii jednoduché“, poznamenal pan Čihalík v rozhovoru pro Český rozhlas. „Zcela evidentně jsme však udělali chybu, za kterou jsme draze zaplatili“, dodal.

Podle vyšetřovatele oba muži věděli, co dělají a také to, že si rostliny nemohou brát, napsal k rozsudku list New Zealand Herald. Před svou cestou na Nový Zéland totiž žádali o povolení odvézt ze země orchideje. „Žádost byla zamítnuta a vzít si rostliny byl úmyslný čin“, dodal novozélandský deník. Čihalík ale tvrdí, že zamítavou odpověď od novozélandských úřadů neobdrželi. Žalobce navíc podle něho před soudem připustil, že orchideje, kvůli kterým spor vznikl, nepatří k vzácným ani k ohroženým druhům.

Martin Schmarz napsal v Mladé frontě-Dnes z 9. února: „Vypadá to, že v té krásné jižní zemi stojí svoboda, důstojnost a sociální práva člověka níže než trochu zeleného býlí. Pod rouškou ochrany přírody posilují praktiky policejního státu“ a dodává

„Obloukem se tak vracíme k feudalismu, kdy nebohému pariovi hrozilo za utržení květiny z královského záhonu utětí ruky. Není zcela jasné, co oba pánové... vlastně provedli, nahlíženo optikou novozelandského zákona. Podstata je však z lidského hlediska prostá: natrhali si někde u silnice pár kytíček.

(Přetištěno z Melbournského „Kvartu“.)

Na závěr jen dodáváme, že pan Čihalík resignoval na funkci děkana Lékařské fakulty Palackého univerzity. A pro Kiwis připomínka, že autorem první geotermální elektrárny, která byla postavena ve Wairake na Severním ostrově, a je stále pýchou jejich techniky, byl jistý pan Steiner, rodák ze stejné země jako pánové Čihalík a Šmiták.



Kniha Romana Cílka nazvaná Holocaust ... a Bůh tehdy mlčel (jejíž recenzi jste již četli ve Věstníku) dostala 7.5.2004 na veletrhu Svět knihy hlavní cenu za původní autorské dílo v oblasti literatury faktu. Ve čtvrtém ročníku soutěže, která nese jméno klasika žánru Miroslava Ivanova, porota udělila ještě dalších devět cen. „Je to kniha o banalitě zla, o legalitě a nepotrestatelnosti zla, o masovém zabíjení čistýma rukama,“ řekl o titulu při předávání ceny člen poroty Jan Čimický. Knihu po jejím vydání chválil i spisovatel Arnošt Lustig. Text se podle něj řadí k tomu nejlepšímu, co bylo napsáno o druhé světové válce, a ve svém oboru sahá k dokonalosti. „Je to krásná kniha o hnusných věcech, jichž jsme na slepé koleji dějin byli svědky. Snad svým způsobem poslouží k tomu, aby se nikdy neopakovaly,“ komentoval knihu svědek popisovaných událostí. Ceny Miroslava Ivanova udílí Klub autorů literatury faktu. V kategorii původní autorské dílo v oblasti literatury faktu vedle hlavní ceny pro Cílka porota rozdala ještě dvě ceny - za knihu Navzdory nenávisti a mstě ji dostala Zora Dvořáková a za publikaci Blues o spolykaných slovech vyprávějící příběh muzikanta Michala Prokopa si ji odnesl Jaroslav Císař.



Ti, co sledovali na ANZAC day televizní přenos z tradičního průvodu válečných veteránů „Anzac Parade“, mohli ke konci průvodu zahlédnout na obrazovce záběry našich československých legionářů, bratra Hanuše Federera mávajícího z džípu a pak další, pochodující v řadě. Mezi nimi jsme zahlédli bratra Karla Niemczyka a bratra Jana Franklina Jandejska, autora „Vzpomínek legionáře ze Zahraniční armády na západě“, jejichž druhou část si můžete přečíst v tomto čísle Věstníku.



Pokud letos nepojedete do České republiky a zasteskne se Vám po matičce Praze, můžete se podívat na dva filmy, které se většinou odehrávají právě tam. Jeden se jmenuje „Triple X“ a končí výstupem potápěče po ledolamu Karlova mostu. Nevím, zda se Vám bude líbit, je to thriller typu filmů o James Bondovi, ale z té Prahy tam uvidíte hodně. Druhý se jmenuje Van Helsing. Z toho jsem viděl jen ukázky, ale je také natočen v Čechách. No Barrandovské ateliéry se činí.

Lovec perel Bojar

WHAT'S ON IN OUR SOKOL - ADDITIONAL DATES FOR SPORT:

Volejbal - Saturday Team: 5. & 19. June; 3., 17. & 31. July; 7. & 21. August; 4., 11. & 25. September; 9. & 23. October; 6. & 20. November; 4. & 18. December.

Šlápějemi dějin a významných výročí v březnu a dubnu.

Před 1000-ty lety, na jaře 1004, sídlila na Pražském hradě posádka polského knížete Boleslava Chrabrého, který byl po matce Přemyslovec. Podle kronik přišel do Čech jako osvoboditel a svrhl nenáviděného a neschopného českého knížete Boleslava Ryšavého, kterého oslepil a uvěznil. Dva bratři Boleslava Ryšavého, Jaromír a Oldřich žili v exilu v Německu. Právě na jaře začaly neshody s polskými vojáky a Čechové zahájili tajné vyjednávání o návratu Jaromíra a Oldřicha do Čech. Boleslav Chrabrý mezi tím bojoval s německým králem Jindřichem v Lužici. Co bylo dále o tom až v příštím Věstníku.

Před 770-ti lety, 11. června 1234, tříadvacetiletá Anežka Přemyslovna vstoupila do kláštera Na Františku. Klášter dala sama vybudovat ze svého královského věna. Stala se tak první královskou dcerou, která vstoupila do chudého řádu svaté Kláry. Její čin vzbudil pozornost celé Evropy. Když zemřela byla pohřbena v areálu kláštera, v kostele sv. Františka. Dřevěnou skříňku s jejími ostatky se snažily zachránit před nájezdem husitů zdejší jeptišky. Prchající jeptišky však byly dostiženy u Panenského Týnce a byly povražděny. Ostatky Anežky zmizely, což na dlouhá léta pozastavilo její svatořečení. Dochovala se ale její spodní čelist uložená v chrámu zámku Escorial u Madridu. Na žádost kardinála Tomáška se kousek z Anežčina těla vrátil domů a 12. listopadu 1989 v bazilice sv. Petra a Pavla svatořečena přece jen byla – stalo se tak pouhých pět dní před začátkem sametové revoluce!

Před 700-ty lety, 23. května 1304, se města pražská, Staré Město a Malá Strana dohodla na podmínkách obchodování cizích kupců. Jako místo pro skladování a prodej zboží cizích kupců byl vybrán Týnský dvůr, našim čtenářům asi spíše známý pod jeho pozdějším jménem „Ungelt“.

Před 580-ti lety, 7. června 1424, vojsko Pražanů svedlo bitvu u Malešova s polním vojskem Táborů. Jan Žižka uplatnil svou pověstnou strategii – opevnil se na kopci a na nepřitele posílal dolů vozy naplněné kamením – a bitvu vyhrál. Z Malešova pak táhl na Prahu, kterou chtěl potrestat za spolupráci s panskou jednotou. Že ji nesrovnal se zemí, za to Praha vděčila knězi Janu Rokycanovi, který Žižkovi jeho úmysl rozmluvil. Žižka se pak se svým vojskem vydal na Moravu, po cestě však zemřel ve vojenském stanu.

O deset let později **30. května 1434,** mezi Kouřímí a Českým Brodem na kopci zvaném Lipský, pod kterým později vyrostla vesnice Lipany stálo vojsko Táboritů a Sírotků pod vedením Prokopa Holého, dole u vesnice Hřib pod Lipany zarazilo vojsko Jednoty panské složené z Pražanů, plzeňských a rožmberských bojovníků. Stáli tu proti sobě synové jednoho národa, jedné krve a jazyka. Nejprve se vyjednávalo, ale marně. Osudná bitva českých dějin začala. Vůdce panské jednoty Mikuláš z Krchlebs předstíral ústup a vylákal tak husity z vozové hradby a ti se pak dostali do pastí. Prokop Holý padl zasažen šípem do hrudi. 13 tisíc Táborů a Sírotků padlo a zajatí a zranění byli upáleni ve stodolách u Českého Brodu. Na straně Panské jednoty zahynulo asi 500 mužů.

Před 270-ti lety, 24. května 1734, byl položen základní kámen chrámu Narození Páně v hradčanské Loreti.

Před 250-ti lety, 15. června 1754, kněz Prokop Diviš jako první na světě postavil v Příměticích u Znojma „povětrnostní stroj“, uzemněný bleskosvod. O pět let později byl obviněn, že jeho podivínské pokusy byly příčinou suchého léta a byl žádán, aby svůj přístroj z věže přímětického kostela odstranil.

Před 220-ti lety, 18. května 1784, v období josefínských reforem „osvícený“ panovník Josef II. prohlásil němčinu za „celozemskou úřední řeč“ v Čechách. Čeština platila za pomocný jazyk.

Před 180-ti lety, 8. června 1824, byl ve Strážnici na Moravě otevřen první železný řetězový most v Evropě. Byl postaven přes rameno řeky Moravy, jeho rozpětí bylo 28,5m a šířka 4,42m.

Před 120-ti lety, 28. května 1884, se v Kozlanech narodil Eduard Beneš, druhý prezident Československé republiky a **13. června 1884,** se narodil Petr Zenkl, předák národních socialistů a pražský primátor až do roku 1948. Za druhé světové války byl nacisty vězněn v koncentračním táboře. Po válce byl hlavním představitelem protikomunistické fronty. Po komunistickém puči v únoru 1948 odešel do exilu do Německa a později do USA.

Před 100 lety, 2. června 1904, se narodili: František Plánička, slavný fotbalový brankář, který sehrál v reprezentačním týmu Československa 73 utkání. Sokol Sydney má ve svých sbírkách vlajku Slávie s Pláničkovým vlastnoručním podpisem. Vlajku naší jednotě věnovali

hráči oddílu pozemních hokejistů Slávie, kteří v Sydney hostovali na turnaji internacionálů-veteránů. Ve stejný den se narodil režisér, dramatik, spisovatel a publicista E. F. Burián. Mnozí si jistě pamatují jeho skladbu „Chlupatý kaktus mám tak rád, je to můj zelený kamarád“.

Před 90-ti lety, 29. května 1914, na sjezdu českých přírodovědců a lékařů odsouhlasili pravidla českého chemického názvosloví navržená Emilem Votočkem a Alexandrem Sommerem-Bařkem, tak, že kdo zná koncovky může snadno napsat vzorec sloučeniny, slyší-li její jméno. Pamatujete si ze školy: -ný, -natý, -itý, -ičitý....-istý a -ičelý? O týden později

7. června 1914, byly v Praze uspořádány první mezinárodní kanoistické závody. A o tři týdny později, **29. června 1914**, se narodil Rafael Kubelík, dirigent České filharmonie, který v roce 1948 odešel do exilu na Západ, kde úspěšně pokračoval jako dirigent. Po 42 letech se vrátil do vlasti a na jaře 1990 dirigoval na Staroměstském náměstí Smetanovu Mou vlast.

Před 75-ti lety, 23. června 1929, se narodil známý americký zpěvák Country & Western June Carter Cash.

Před 70-ti lety, 24. května 1934, byl T. G. Masaryk ve Vladislavském sále Pražského hradu znovuzvolen presidentem ČSR, 327 ze 418 hlasů. Komunističtí poslanci si udělali ostudu nechutným skandováním „Ne Masaryka nýbrž Lenina“ a „Ať žije Stalin“.

A jedno výročí, které není kulaté:

Před 63-mi lety, 19. června 1941, se v Praze narodil Václav Klaus, zakladatel ODS a současný prezident České republiky, který byl naším hostem v sydneyjské sokolovně, ještě jako ministr financí ČSR.

Před 60 lety, 6. června 1944, se vylodili spojenecké armády v Normandii. Úspěšná invaze byla nazvána D-day.

Před 30-ti lety, 9. května 1974, byla otevřena první linka podzemní dráhy v Praze. Byla to trasa metra „C“, tehdy s devíti stanicemi a celkové délce 9,7km. Stavba trvala 4 roky.

Před 25-ti lety, 23. června 1979, byla v Sydney otevřena „Eastern Suburbs Railway“, na trase Town Hall-Bondi Junction.

Před 10-ti lety, 6. května 1994, anglická královna Elizabeth II. a francouzský prezident Francois Mitterand společně slavnostně otevřeli Channel – Tunnel „Chunnel“ pod průlivem La Manche.

Malý dodatek ke „Šlépějím“ z minulého čísla Věstníku, kde jsme se zmiňovali o výročí vzpoury irských trestanců před dvěma sty lety. Na snímku je záběr ze vzpomínkové rekonstrukce bitvy na Vinegar Hill v Rouse Hill v březnu 1804.

XYZ



Causa Jan Masaryk

Jan Beneš

Ještě roku 1968 to byla jedna z rozbušek „Pražského jara“. Po roce 1990 už generační změna a obecná reluktance ke všem, kdož si z totality odnášeli její máslo na hlavě, má na svědomí, že nepojímáno tak žhavě. Dne 6. ledna 2004 Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu veřejnosti sdělil, že smrt ministrova byla vyšetřena co prokazatelná vražda. Jména pachatelů však skryta v ruských archivech a nebyla nám poskytnuta. Ostatně už budou po smrti. Takže causa odložena. ÚDV také zvolil podivuhodnou formulaci vraždy sdělením, že Masarykovi bezpochyby někdo pomohl vyskočit! Roztomilý eufemismus.

Co s onou plejádou všech těch, kteří vehementně tvrdili, že Jan Masaryk nebyl skočen, ale skočil sám, jsme se zajisté rovněž nedozvěděli. V souvislosti se zprávou to z obrazovky a zvláštním článkem v LN 10. ledna, zopakoval jeho dosud žijící tajemník Sum. A neopomenul si přisolit také tím, že nejen Rusové, ale i Američané tehdy dělali vraždy tak, aby se to nepoznalo. Kdy kde a koho mají ti Amíci na svědomí, pane Sume? Srovnejme ostatně i jeho vysvětlení Katynu. „Podle jedné verze to udělali Němci, podle druhé Rusové?“ Podivná to informovanost. Moskva už přiznala, že to udělali Rusové, že?

Je tu svědectví bývalé v poválečné Praze usedlé agentky NKVD Jelizavety Paršinové (podle Suma Parchinové), zachycené na kamery ČTV a dnes v Rusku prý nezvěstné, a v jiném prý mrtvé, jež tvrdila, že se jí Masarykovou vraždou pochlubili jistí Ilja Bělkin a Alexander Sudoplatov. Je tu svědectví Dr. V Krajiny že Jan Masaryk nechal dne 19. února 1948 převést z konta velvyslanectví v Londýně do Kanady 6,000,000 dolarů. Což obyčejně dělají s penězi lidé, kteří se je pak v místě budou snažit použít. (Krajina za ně pak, když z odboje sešlo, vybudoval svou fakultu ve Vancouveru.) Čtyři dny před smrtí vypravil za hranice ženu svého života, Davenportovou, která svědčila, že jí slíbil, že se tam setkají Zejména pak mechanika pádu těla a nalezené zbytky stolice na okenním rámu jaksi sebevraždě neodpovídají.

Tvrzení pana Suma ostatně dokumentuje i to, že ve shodném článku tvrdí, že v květnu 1945 vítal Rudou armádu ve skautském a sokolském kroji. - Který měl navrch a který vespod? Taktéž to byl prý on, kdo snímal z okenního rámu otisky Masarykových rukou! O zbytcích stolice se nezmiňuje. Kdopak ho naučil snímat otisky prstů a vydal mu k tomu náradí? Se stejnou věrohodností pak argumentuje, že Jan Masaryk mohl odjet za hranice, kdyby byl chtěl...

Suma pak komunisté roku 1949 zavřeli, sděluje nám, že v procesu s Horákovou. Jenže, kromě Milady Horákové tehdy byli zavražděni O. Pecl, Z. Kalandra, J. Buchal, doživotí obdrželi J. Nestával, J. Hejda, E. Přeučil a A. Kleinerová, 28 let získal B. Hostička, Z. Peška 25 let, J. Křížek 22 let, E. Zemanová 20 let a V. Dundr 15 let. Účast pana Suma mi zde jaksi chybí. Ctěná reportérka si to mohla snadno ověřit.

Zavřeli (ale až se Slánským, roku 1952) ostatně tehdy i otce dnešního ministra Kavana, který Jana Masaryka jako poslední navštívil, ale jako člena KSČ už 1955 zase vypustili a záhy rehabilitovali a hlavně, obnovili mu členství v KSČ.

Ve vzpomínkách otce a syna Sudoplatovových (jenže ani jeden z nich nebyl Alexander) vydaných v USA se zmiňuje ten starší o své návštěvě Prahy v lednu 1948 v souvislosti s budováním zpravodajské sítě a vyvíjením nátlaku na E. Beneše, aby předal moc Gottwaldovi - v Praze prý byla k únoru 1948 zvláštní brigáda NKVD o síle 400 mužů (Beneše prohlašuje za zavázaného NKVD od roku 1938), ale o vraždě Jana Masaryka tam zmínka není, ačkoli k jiným mordům se

v knize hrdě hlásí. Takže, kolik Sudoplatovů tehdy NKVD mělo a kde najít toho Alexandra?

Nebýt toho, že se pan Sum na jiném místě článku hrdě hlásí k titulu blbec honoris causa, jež mu udělili spoluvězni (byl tam chudák 13 let), museli bychom mít za to, že má stále pocit závazku k NKVD. Anebo je to prostě síla zvyku? Kdyby pan Sum od roku 1948 neustále zarputile netvrdil, že Jan Masaryk spáchal sebevraždu a nikdy jinak, už by totiž mezi námi dávno nebyl.

Výňatek ze článku „Sloupky Jana Beneše“, Nový Polygon 1/2004

Emigrace z pohledu Austrálie

Stanislav Moc

Tak jsem se dočetl, že naše společnost je nemocná. Tedy česká společnost v Česku. Zkrátka, že my Češi jsme v tom komunismu onemocněli a né a né se z toho dostat. Návrhy na léčení jsou různé. Nějaký pan Vaněk ze Sydney dokonce navrhuje všem mladým lidem, aby emigrovali. Zkrátka aby to zabalili a utekli. Samozřejmě, že je blbej. Ně teda pan Vaněk, ale ten nápad. Za prvé asi nejde, aby utekli všichni, ale i kdyby to šlo, jak by tohle mohlo zachránit a vyléčit národ? Za druhé, co kdyby všichni tihle „nemocní“ Češi a Češky svým útekem roznegli nákazu po světě? Co, že se to nemůže stát? Ale může, milánkové, může... co může!? Stane se! Vždyť už se tak stalo mnohokrát v historii a jestli se chcete poučit, pak se stačí poohlédnout za uplynulým půlstoletím, v kterém jedna emigrační vlna stíhala druhou. Nebudu teď líčit historii emigrace, kdo kdy a jak, či kam utekl, ale stačí se podívat na daný problém z druhé strany. Tedy ze strany těch, kdo ty vlny přijímali, což byl a je, především Západ. Jak se měnily a mění společnosti, do kterých ty vlny emigrantů proudily? Austrálie může posloužit jako dobrý příklad. Nejen, že tato společnost každý rok přijme přes sto tisíc přistěhovalců, ale protože čítá jen nějakých 20 miliónů obyvatel má tento přírůstek možná větší vliv na změnu než někde jinde a je více viditelný. Nezapomeňme také, že když po válce Austrálie začala svou osídlovací politiku, měla jenom 7 miliónů obyvatel. Kdyby něco podobného provedlo po válce Československo, které mělo přibližně 14 miliónů, byla by jeho populace dnes 40 miliónů, z čehož by valná většina byla z těch přistěhovavších. To jen pro uvědomění si, jak velikou demografickou změnou Austrálie prošla.

Po válce byla australská společnost dosti homogenní, protože se jednalo především o potomky Angličanů, Irů a Skotů. Byla to společnost lidí, kteří se do poloviny dvacátého století propracovali přes mnohé překážky, z nichž krize let třicátých byla jen jedním z těžkých časů. Australané byli tvrdí chlapíci, kteří si zakládali na fair play a na tom, že se dokáží postarat sami o sebe. Při tom tato společnost byla zvyklá pomáhat jeden druhému, když se dostal do těžkostí. Tento drsný kontinent by jim jinak ani neumožnil přežít. Také to byla pyšná společnost, kde lidé raději trpěli nedostatkem, než by se ponížili a zažádali o podporu v nezaměstnanosti. Proto i státní administrativa nikdy nic moc neprověřovala, povětšinou lidem věřila a lidé zde žili bez identifikačních průkazů, ale i bez jiných byrokratických opatření. Řidičské průkazy ku příkladu neměly fotografie. Na druhou stranu se Australané považovali za něco více a nově přichozí nejenže podceňovali, ale ani nijak nemilovali, když to řeknu mírně. Měli své předsudky a v logice věci nechápali, že když je někdo vzdělaný a umí, že nezůstal doma. Nebudu teď vysvětlovat, jak jednotlivé vlny přistěhovalců přicházely do země a co je k tomu vedlo, ale poznamenat musím, že sebou přinášely své zvyky, které ovlivnily po delším působení i Australany. Ona každá změna probíhá dvojím způsobem. Jednak se nová masa lidí přizpůsobuje novému prostředí, ale také ho do určité míry i přetváří. Přínos emigrantů do Austrálie je dnes všeobecně uznáván a kromě kulinářského rozvoje, který je dnes patrný téměř všude, pomohli emigranti s rozvojem mnoha odvětví průmyslu a obchodu. Australané byli po válce ve velice výhodné pozici. Země oplývala zemědělskými výrobky a nerostným bohatstvím, které samo o sobě zajišťovalo vysokou životní úroveň pro malou populaci. Většina se vyvážela do „rodné“ Británie, odkud se zase dovážela především technologie a britské know-how. Jenže když se Britové rozhodli vstoupit do EU, byl náhle všemu konec. Austrálie se musela rozhlédnout po jiných trzích a jazyků i obchodu znali

emigranti najednou přišli moc vhod. Dalo by se říci, že australské rozhodnutí o masové imigraci, i když původně schválené z obav vojenských, že se malá populace těžko ubrání, se začalo vyplácet. Na tohle téma bylo již napsáno mnoho pochvalných článků a mnozí politici se dodnes poplácávají po ramenou a pějí chválu na emigranty i na svoji prozíravost. Bohužel, každá mince má nejen svoji líc, ale i svůj rub, a o tom rubu nechce nikdo zatím ani slyšet, i když jeho působnost je dnes více než patrná.

Emigranti totiž sebou přinesli i svoji vychcanost a začali dobromyslný, poctivý a hlavně slušný (!) australský systém využívat. Země, kde se lidé kdysi styděli být na podpoře pro nezaměstnané, dnes má tolik nezaměstnaných, že politici přistoupili na statistický nesmysl, že kdo odpracuje třeba jen jednu hodinu týdně, není evidován jako nezaměstnaný! Chápejte, ne že by mu podporu nedali, dají, protože z jedné hodiny výdělku se nedá vyžít, ale vyškrtnou ho ze seznamu nezaměstnaných. Existuje jakási tabulka, dle níž si nezaměstnaní smějí přivydělat, aniž by se jim podpora krátila, a ti, kteří vydělávají více, než je povoleno, také o podporu nepřijdou, jen se jim krátí podle výše přivydělaných peněz. Politici tak dosahují „úžasných“ výsledků ve snižování procent nezaměstnaných, bohužel jen na papíře.

V domorodých komunitách aboridžinců to došlo dokonce tak daleko, že se vymyslel systém „odpracování si podpory“. Domorodci samozřejmě nikde nepracují, nejvýše je představenstvo donutí, aby si uklidili bordel kolem svých domů, čímž získají důležité „odpracování“ a tedy nárok na podporu, aniž by někde museli opravdu hledat práci a nedej bože skutečně makat. Vyhovuje to oběma stranám, protože komunity, které si podporu „odpracují“ se pochopitelně vyškrtnou ze seznamu nezaměstnaných a jejich členové nemusí aktivně hledat práci, jak požadováno zákonem. Ostatně, komunity většinou žijí v odlehlých částech země, kde práce opravdu není. Vláda jim tam staví domy, školy, elektrárny a zkrátka se snaží vytvořit prostředí hodné dvacátého století. Akorát tu práci nedokáže zajistit.

Mladí se dnes v zemi neberou a to jak černí, tak bílí, protože neprovdaná matka má automaticky nárok na penzi pro opuštěné matky. Tenhle systém zavedl v zemi labouristický ministr věcí sociálních Bill Hayden. Bylo to kdysi dávno v sedmdesátých letech minulého století, kdy opuštěných matek bez příjmu bylo asi sto a musely jim pomáhat přežít jejich rodiny. Billovi se jich zželelo po shlédnutí programu Micka Willeseeho „Current Affairs“, a tak si vymyslel tu penzi pro opuštěné matky. Dnes tuto penzi bere už druhá nebo třetí generace opuštěných matek, jejichž počet dosáhl rekordních 750,000! Inu, byly by blbé, kdyby ji nebraly, když je nabízena. Místo manželů dnes ženy žijí raději neprovdané s partnery a mají nárok na penzi. Mladí muži dnes kráčí krajinou svobodně rozsévaje své sémě tu i onde u blahého vědomí, že potomstvo je zajištěno státem, který automaticky převezme odpovědnost za jejich spratky. Mimochodem, slovo bastard (spratek) bylo kdysi nadávkou, dneska se tak titulují mladí muži mezi sebou skoro s toutéž familierností, s kterou se v Praze oslovují vole, vole...

Bill Hayden byl odměněn za svou námahu velice dobře placenou funkcí Governor-General, na níž by se hodilo pojmenování Pokladač věnců ...a dnes spokojeně odpočívá na zasloužené penzi, která asi dvacetkrát přesahuje hodnotu jím vymyšlené penze pro opuštěné matky s dětmi...

S invalidními penzemi se také roztrhl pytel. Nejlépe na tom vydělaly poválečné vlny emigrantů především z Itálie a Řecka, i když ani my Češi a Češky nejsme z obliga a mnohé i mnozí pobírají penzi, kterou prostě nahráli. V té době ještě naivní australské úřady netušily, že se jim rozmáhá neduh, který pronikne do všech vrstev populace, ba i té australské, neb příklady, kde odměnou jsou peníze a zároveň nicnedělání, táhnou. Stačilo nahrát záda a už se mohlo odjet domů, do Evropy, a ti slušní Australané za vámi penzi ještě posílali. Pak to trochu zkazili Řekové, z nichž mnozí v Řecku zemřeli, ale penze chodily na jejich adresu dál, než se na to přišlo. A začalo australské vystřízlivění. Sice pozvolné, ale přeci jen. Úředníci a jiní státní potentáti začali jezdit po světě, učit se, a systém trochu přitvrdil. Bohužel, úředníci se časem nejen rozkoukali, ale zjistili, že jinde je jejich postavení považováno za „výhodné“ a z emigrace se stal byznys.

Dnes se Austrálie naučila z emigrace žít. Z jejího neustálého přílivu. Sice máme bodovací systém pro emigranty, ale nejvíce bodů získávají vždy peníze. Kdo máze ten jede!

Nejvíce na emigraci ovšem vydělávají developři pozemků, stavitelé, zedníci, omítkáři, dlaždičkáři a také obecní rady, které k tomu všemu dnes vydávají povolení a to nikoli zadarmo, ale za poplatek, který každý rok roste. neb přes sto tisíc emigrantů musí někde

bydlet. Děje se to tak, že většina emigrantů se přistěhuje do hlavních měst, především do Melbourne a hlavně do Sydney. Zde se spojí několik rodin a koupí byt nebo domek. Cílem samozřejmě je mít ubytování pro každou rodinu, ale nějak se začít musí. Majitel domku shrábne své peníze, a protože Sydney je nejdražší, moc dobře ví, že když půjde ze Sydney ven, koupí si mnohem lepší dům za polovinu ceny a za zbytek si může užívat. A tak celé východní pobřeží roste. Všechna města, městyse, ba i zapadlé díry, pokud jsou blízko moře. Říká se tomu development, ale Austrálie nic nedevelopuje, jen staví víc a víc domů. Došlo to už tak daleko, že statisticky máme na každou obytnou prostoru jen 1,7 člověka. Přitom ceny domů jdou nesmyslně nahoru, takže už brzy bude v Austrálii každý milionář, stačí když si koupí dům a chvíli počká. Dalo by se říci, že už se tu pomalu nic nevyrábí, jen cihly... Stavební průmysl je hlavní pákou australského hospodářství, a jestli to tento vyprahlý a pouštní kontinent bez vody unese, nikoho nezajímá. Jen nedej, aby pramen přistěhovalců vyschl! To by byla národní pohroma, protože tisíce lidí by nemělo co stavět a přišlo by tak o práci. Nastala by krize! Tento trend sice nemůže pokračovat do nekonečna a jak nabírá na gradaci tak se jeho konec blíží rychleji a rychleji, ale zatím to žádnou vládu nezajímá a celé nové čtvrtě rostou klidně na nejlepší zemědělské půdě. Vlády nezajímá dokonce ani to, že právě emigrace zanáší do země korupci, drogy a různé zločinné gangy, které tu kdysi nebyly. Že se pomalu mění charakter země i národa. 83 % populace dnes žije ve městech. Téměř deset miliónů lidí dostává nějakou podporu nebo finanční úlevu od státu. Doby, kdy se většina Australanů vyznala v divočině, kdy se v ní dovedli nejen pohybovat, ale hlavně v ní žít, což se jim vyplatilo za druhé světové války; kdy je Angličané nasazovali především v severní Africe, kde se proslavili u Tobruku, El Alameinu a jinde, jsou definitivně pryč. Dnes většina Australanů žije u moře a umí báječně surfovat a plavat.

Poslední vlny emigrantů, vesměs Arabů z Blízkého východu, sem dokonce přitáhly v člunech z Indonésie a už se vykašlaly úplně na všechno. Na úřady, na dokumenty, ba i sám fakt, že cestou sem minuly mnoho zemí, kde mohly o azyl požádat. Jenže většina těchto zemí, ač muslimských, a tedy pro ně výhodných z hlediska kulturního, ještě nezavedla podporu v nezaměstnanosti. Vidina peněz bez práce, se kterou si asi Austrálie pěkně nadrobila, neodolatelně láká. Muslimská populace, která zde již je, zřejmě těmto nelegálům radí, neb přijíždějí a už dopředu vědí, na co mají právo. A samozřejmě, pár gangsterů z muslimské komunity si z toho udělalo byznys a místo pašování drog sem pašují lidi. Jednoho z nich Austrálie dokonce chytila a usvědčila. Odhaduje se, že na pašování lidí vydělal přes šest miliónů dolarů. Potrestán bude, ale o vracení peněz nebo propadnutí majetku se nemluví, takže mu jistě na podplacení zbude. Byznys je byznys. Ach, Austrálie, quo vadis? Ta otázka se dá ovšem vztáhnout na celý řetěz krajín, které si říkají Západ a které přijímají přistěhovalce, protože opravdových uprchlíků je mezi nimi dnes pomálu.

Takže, abych se vrátil k Česku. Jestliže budou Češi z „nemocné společnosti“ jen utíkat, těžko se vyléčí. Spíše bych hádal, že své návyky nejen neztratí, ale jakmile se rozkoukají a zavětrí výhodné prostředí, tak se neudrží a budou dělat to, nač jsou z domova zvyklí. Myslím, že nám opravdu nezbyvá nic jiného než začít léčit celou společnost. Jak? Inu začal bych právním státem. Právní stát musí vědět, že nemůže dělat právo s lidmi, kteří se dali do služeb zločinecké organizace. To prostě nejde. Ti musejí opravdu z kola ven ať dnes sedí vlevo, nebo vpravo. Je sice pravda, že z pytláků bývají nejlepší hajní, ale když takový hajný nepřestane pytláčit, nadělá dvojnásobnou škodu. Což se stalo. Naši „hajní“ navíc panáčkují tak, jak si přeje velký medvěd ... co víc k tomu dodat? Medvěda dnes zastřelit nejde, je chráněn a my nejsme jako oni, ale měl by se aspoň vyhnout z revíru. Jinak to fakt nepůjde a když, tak strašně pomalu a budeme muset převychovávat i medvědy na východě a na to my už vůbec nemáme...

Přetištěno z časopisu Nový Polygon 1/2004. Předplatné v Austrálii zprostředkuje Mrs Marcela Čech, 65 Kiama Ave, Yeppoon QLD 4703, telefon a fax 07 4939 7624.

WHAT'S ON IN OUR SOKOL - ADDITIONAL DATES FOR SPORT:

Volejbal - Saturday Team: 5. & 19. June; 3., 17. & 31. July; 7. & 21. August; 4., 11. & 25. September; 9. & 23. October; 6. & 20. November; 4. & 18. December.

Vandrování exulanta zemí českou.

Pokračování vyprávění pana Frýborta z Nového polygonu.

Avšak zanechám již jízlivého tónu, neboť cesta jde do kopečku a ty baráky tam dole, to už je Česká Skalice. Na čemž by nebylo nic zvláštního, ale nastal den třináctého června a lid český hlasuje o připojení k Evropské unii. Za normálnějších okolností si mužové české politiky s občanským míněním velkou hlavu nedělají, ale nyní nadešla hodina pravdy: usnese-li se svrchovaný lid, začlení se země česká do svrchu zmíněného společenství se všemi z toho vyplývajícími následky. Neusnese-li, nezapojí se, rovněž s určitými následky. Jde nyní o to, jak lid obojí následky posoudí a kterým dá přednost. Jsem sice cizák a hlasovací právo mi nepřísluší, nicméně mě ta věc zajímá, když pro nic jiného, tedy abych věděl, budu-li napříště jezdit na návštěvu do země podobné spíš tomu, nač jsem z exilu zvyklý, nebo do státního útvaru typu Moldávie. Mimoto mě vydavatel listu Annonce, do nějž co týden přispívám, pověřil průzkumem: mám prý v rozhovorech s prostým lidem zjistit stupeň jeho touhy po připojení a po vyhlášení výsledků o tom začerstva sepsat traktát. I obcházel jsem, s prostým lidem u piva i jinde hovory zapřádal a z toho, co jsem vyzjistil, na výsledek referenda soudil.

A musím se vyznat z úsudku velice, velice skeptického. Prostý lid nebyl zvlášť ochoten na to téma mluvit; a našel-li už se někdo, zpravidla mi sděloval na půl huby, zíraje zadumaně do půllitru: „Co z toho já budu mít, žejo. Co z toho bude mít vobyčejnej člověk.“ S jednoznačně kladnou odpovědí jsem se setkal dvakrát, v obojím případě u lidí spíš neprostých. I usoudil jsem, že to, jak se zdá, dopadne v nich že budou převládat hlasy nedůvěřivé, nabručené, na půl huby do piva zírající a „co já z toho mám“ utrušující. Avšak hle; nadešel večer toho slavného dne a k svému velkému údivu jsem se dozvěděl, že jsem nejspíš provedl svůj průzkum špatně, protože všechno dopadlo úplně jinak. Dotazoval jsem se jen samých euroskeptiků? Nebo spíš ne euroskeptiků, ale... ano ze zkušenosti s českým člověkem mi vyplynul jiný soud, daleko ne tak nepříznivý. Ti lidé k urnám šli a z největšího dílu pro unii hlasovali, jelikož usoudili, že je v tom naděje. Ale svou důvěru si nechávají pro sebe, navenek by se styděli k ní přiznat. Tak je tomu v Čechách: je dost idealismu mezi lidmi, i těmi obyčejnějšími, ale je radno jeden před druhým kroutit opovržlivě hubou a vyjadřovat nevíru v cokoli pozitivního, aby člověk nebyl za vola. Aby všichni říkali - hehehe, to je on, co ještě věří na něco poctivého, kdepak lidičky, každý přece ví, že všechno je samá lumpárna a politika zvlášť, proč by kdo do ní lezl, než aby si nahrabal. Na viklavém stolku malého pensionu jsem napsal svůj článek a odeslal, uspokojen tak napůl. Z hlediska exilového pozorovatele bych mohl být rád, že Češi přece jen nejsou taková banda cyniků bez víry a bez ideálů, jak někdy vypadají; na druhou stranu zase nevím, kam to přivedou s tou svou na odiv stavěnou negací a nedůvěrou. Cesta je čeká ještě dlouhá; a mohla by ubíhat méně klopotně, kdyby se dokázali vzchopit k přiznání - ano, věřím, že existuje dobrý vývoj a že jsme schopni jeho cestou jít.

Napsav článek jsem si obul boty a vydal se do nedalekého Babiččina údolí, neboť, ač je mi stydno, musím se přiznat, že ani tuto slavnou lokalitu jsem doposud nenavštívil - zčásti proto, že jsem jako mladistvý čundrák opovrhoval místy, kde byl k očekávání velký sběh paďourů. Ono je pocit nadřazenosti v tom turistickém houfu, v němž každý má tendenci pokládat sebe za... dejme tomu za individuálního ekologického cestovatele, to se dnes nosí, kdežto ty ostatní za tupé, měšťácké, konzumní stádo. To nebylo za mých mladých časů jinak, ledaže ještě nebyla vynalezena ta vznešená terminologie, takže jsme mluvili o paďourech. Co se jejich sběhu týče, očekávání mě nezklamalo; lidstva bylo v Babiččině údolí opravdu jako na pražském mostě, a k tomu všelijakého tyátru, jaký už na takových místech bývá: tady pan myslivec s flintou a trumpetou jako živý, tam zas pan otec (nevšiml jsem si

jestli točil pikslou), a Barunek celá hejna. Pouze jsem nevěděl, kteří z té spousty čoklů jsou Sultán s Tyrlem, ale možná že také všichni. Nicméně už nejsem na jevy hromadné turistiky (na paďoury) tak přísný jako za mlada, takže se mi leccos i líbilo: pěkná parkovitá krajina s mohutnými stromy, již by bez Boženy Němcové nejspíš nebylo, i ratibořický zámek, jemuž by možná slušela nějaká paní kněžna, kdyby ten barák zrestituovala, ale hezký, starým stromovým zarámovaný pohled je to i takhle. Pouze nad Viktorčiným splavem jsem se rozkatil: co má v té starobylé líbeznosti co dělat tohle betonové monstrum? Nad ním bych možná zalkal já, ale Viktorka stěží; dá se předpokládat, že její jez byl z dubových trámů, zčernalých, mechem obrostlých, po nichž spěchala a šuměla Úpa. Snad si toho neladu ještě někdo příslušný všimne a káže napravit, majlant by to snad nestálo.

Příštího rána už zase táhnu dál, dávaje pozor, abych se nezapletl do Náchoda; on průchod větších měst není žádná radost. Po pravici se nějakou chvíli leskne hladina rozkošského přehradního jezera, až zanikne a jdu dál přes Starkoč, Václavice... Mapa se v těch místech nápadně často červená letopočtem 1866... nu ano, slavný rok, bojovalo se tu u vyústění zemské brány, tenkrát požehnaně, bojiště jedno vedle druhého, tu a tam nacházím v polích nebo v malém háječku pomníček s čísly regimentů a počty padlých. Nebylo jich zrovna nejmiň. Pozoruhodné je, že padlí na pruské straně činí sotva pětinu ztrát našich, tedy rakouských... bane, neuřekl jsem se, jen jaksi nenalézám schopnost dívat se na tu dávnou pranicí nestranně, nýbrž v ní věrně a darmo fandím Naším.

Nepoměr mezi počty padlých prý způsobily flinty jehlovky, z nichž stačil Prajz vystřelit šestkrát, než našinec jednou naládoval. Ale řekl bych, že i organizační nadání pruského důstojnictva sehrálo v té věci svou roli, neboť v Prusích nebyla kvalifikací k vyššímu postavení urozenost, nýbrž schopnost. Mnoho zlého se dodnes traduje o Prušácích, ale představovali ve své době vzor zodpovědnosti a neúchylné efektivnosti, již jim zbytek Evropy mohl jen závidět. Nicméně mě zajímá něco jiného: mezi padlými rakouské strany převládají česká jména, třebaže za zvěčnění zřejmě stáli jen důstojníci. Jak tomu mohlo být mezi prostými infanteristy, kanonýry, fusiléry, rejтары a jinou vojenskou branží, se lze jen domýšlet. Asi že také z velkého dílu Češi. Napadá mě, jestli tak trochu nekřivdíme těmhle zapomenutým bojovníkům za krále a vlast, ponechávající jejich památce jen polozarostlé pomníčky v polích. Česká nebojovnost, české opatrné zalezlictví, častý to předmět dnešní sebekritiky; je úkazem poměrně novým. Nesouhlasí ani poukaz, že od dob husitských se Čechové na polích válečných na nic valného nezmohli. Chtěl bych připomenout - ne prosím, zmohli se a jak! Byli to rekové udatní a své vlasti hanbu nečinící, ti všichni, co jich bojovalo u Kolína a v jiných bitvách války o dědictví rakouské, rovněž u Solferina a jinde na Itálii pod maršálkem Radeckým z Radče, tady v zemské bráně roku šestašedesátého a nakonec i na polích první světové války. Jenže byli z českých dějin štitivě vyvrženi jakoby se dopouštěli něčeho neřádného, takže po nich zůstala mezera, již není čím naplnit. Snad by měl být v Praze znovu vztyčen pomník polního maršálka Radeckého. Snad by se do českých učebnic měly vrátit stránky do nichž se zapsali naši předkové stateční, byť i nebojovali pod praporem samostatné vlasti - těžká věc, když takové nebylo. A snad by se ani nemělo tak s nosem pohrdlivě zdviženým obcházet kolem čtyř století habsburských. Čechové nebyli jejich nezúčastněnou obětí, nýbrž přímými a aktivními účastníky; a když na to přišlo, dovedli se za svého krále čestně a udatně porvat. Naši národovci minulého věku si všechno náramně zjednodušili, když z císařského Rakouska udělali nepřítele a z maršálka Radeckého i ostatních českých bojovníků málem zrádce. Dějiny se nám pomstily rozpačitou prázdnotou a pohrdlivým odsudkem sebe samých - jsme holt poserové, my Češi. Ne. Nebyli jsme a být nemusíme, jen se vrátit k tomu, co bylo tak samozřejmé českým hrdinům od Skalice, od Strakoče, od Václavic. Křivdíme jim svou přezíravostí, a dějiny křivdu neodpouštějí. Jelikož jsem občanem města Hannoveru,

budí ve mně vojenské pomníčky i jiný sentiment: hannoverský pan král, co ho lze zřít na bronzovém koni u nás před nádražím, byl v té patálii spojencem našeho císaře pána, a do pole proti Prajzům vyslal veškerou svou armádu. Domaširovala až k obci Langensalza v Durynsku (docela pěkný turistický výkon, uznávám), kdež narazila na pruské síly. Hannoverští vojvodové si je přeměřili, poté se ohlédlí po vlastních a moudře usoudivše, že by nejspíš dostali nařezáno, se raději bez výstřelu vzdali. České regimenty čelily týmž časem v náchodské městské bráně témuž pruskému přívalu, ale zachovaly se... můžeme to pojmenovat, jak chceme. Třeba nemoudře a neopatrně. Třeba také věrně a statečně. Kterého z obou vzorů je dnešním Čechům více zapotřebí, je nasnadě. (Pokračování v příštím Věstníku.)

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI *Bořek Šindler*

Lidé se rodí, tráví pak život v tomto našem slzavém údolí a nakonec umírají a spočívají na hřbitovech, pokud nejsou zpopelněni. Podobně je tomu i s jazyky a se slovy v různých jazycích - zpopelňována ta slova sice nejsou, ale na hřbitovech českých slov spočívají desítky tisíc slov dnes už prakticky neznámých, i když v době jejich rozkvětu hojně užívaných. A už jsme u minulého čísla Věstníku, kde byla o některých takových slovech řeč. Což o to, nanést na papír taková již nepoužívaná nebo málo používaná slova problémem ani není. Dodržet potom ale slib osvětlit jejich existenci a eventuálně i původ a zánik je už zapeklitější, a čtení i nudnější. Leč slib je slib...

Nejprve tedy ta odvička, neboli vodbička, ba i vorbička. Dřevěná klika u chodských starých dveří do sence, tedy sednice, seknice. Skládala se z tyčinky, jež zapadala za zub skoby ve veřejích. Zvedala se buď rukou anebo i provázkem dirkou ve veřejích prostrčeným. Odolen je jednodušší - je to starší jméno rostliny kozlíku a snad to prý souviselo se slovem odolávat, odolen se totiž i používal jako preventivní prostředek proti moru. Posah je starší verse slova věno - rodina manželova mohla věno, posah, posáhnouti, dosáhnouti, tedy domoci se ho. Popežník byl hrnec na vystátí mléka. A porcinkule - ta vlastně stále ještě žije, na příklad v Zásmukách u Kolína je každoročně slavnost porcinkule. Z latinského deminutiva portioncula, podíleček, odpustek udělovaný františkány při slavnosti porcinkule. Maďal je koňský kaštan, z maďarského magyal. Chmútěk - zkažené vejce, od slova moutiti ve významu kaliti. Chlupěti - padati. Ovoce schlupělo, ochlupělo, spadalo, na příklad suchem. Souvisí i s dříve požívaným slovem lup, padání deště. Pludry, ba i pludrhózny, druh širokých kalhot, a to pochází z německého Pluderhose. Omachel, hustá a napohled nevábná omáčka a vomachejl je také nepořádný člověk, nepořádník. Sujný, staročesky marný a to souvisí se staroindickým „sunnyá“, prázdný. Nekošník - staročesky ďábel a souvisí prý to s ruským nekošnoj, slabý, opovrženíhodný. Lábatí, pítí velkými doušky, také chlabati - dnes dlabati, rychle a hodně jísti? Klosat, naopak, jísti s chutí. Jalka - hodinkové pouzdro. Krč - pařez, špalek. Krbaň - starý hrnec, též krbaňa, glbaňa - záhrdlitá nádoba na vodu. Krbáč - porouchaný hrnec, džbán. Nátoň - špalek na štípání dřeva. Obúzka - jistý druh sítě na chytání ryb nebo ptáků. Plť - plavené dříví, vor. Pravíte, že staročesky už se učit nebudete? Nebudeme, nebudeme - ale pár příkladů na ukázkou snad stojí za povšimnutí, byť jen letmé... Řeč, i naše řeč, se ponenáhlu mění.

Jako zajímavý dodatek se dá zde uvést, že botanik Pressl má obrovskou zásluhu na obohacení češtiny domácími slovy označujícími nejen rostliny nejrozmanitějších druhů, ale i jejich části. Co nenašel ve starodávné češtině, to do naší řeči vměstnal z ruštiny, polštiny a jiných slovanských jazyků a patří k těm buditelům a obnovitelům jazyka, jimž se v devatenáctém století skoro jako zázrakem podařilo postavit naši řeč na důstojnou úroveň s jinými jazyky.

Radan Květ: Duše krajiny

Knihu vydala Academia, nakladatelství Akademie věd české republiky v roce 2003, Více o jejím obsahu prozrazuje její podtitul „**Staré stezky v proměnách věků**“. Studium starých stezek, stibologie má v Čechách již dlouhou tradici a většina prací v tomto oboru byla sepsána historiky, někdy s příspěvky jazykovědců. Autorem knihy „duše krajiny“ není ani historik, ani jazykovědec, ale přírodovědec- hydrolog, který ke studiu stezek přistupuje z docela jiného pohledu, především z hlediska vztahu lidí k přírodě. Kniha je napsána jako populárně vědecká publikace a umožňuje přístup k tomuto tématu široké veřejnosti. Předmětem knihy jsou stezky v Čechách a na Moravě a u dálkových cest, jejich pokračování do sousedních zemí; Rakouska, Slovenska, Polska a Německa.

Zkušenosti z geologie a geografie umožnily Radanu Květovi přistoupit k látce originálním způsobem, jiným než by to činil historik – podle krajinných predispozic a v první části své práce se zaměřil na vytvoření teoretické sítě komunikací, jak byly předurčeny geografickými a přírodními podmínkami v pravěku. Výsledky této Květovy práce jsou více než překvapující. Nejen, že se shodují do značné míry se stezkami a cestami, které již dříve popsali dějepisci, ale výsledky byly potvrzeny nálezy mincí, lokalizací tzv. posvátných míst, kruhovitých rondelů. Později na křižovatkách těchto stezek vznikaly osady, kostely a podél stezek nalézáme boží muka a kapličky. První takové stezky byly budovány a používány už ve střední době kamenné, mezolitu tedy zhruba před 10 tisíci lety a tyto trasy byly používány až do doby průmyslové revoluce, tedy asi do začátku 19. století. Přišly dostavníky, koňské dráhy, železnice, pak nákladní auta, kamiony a s nimi dálnice. Ty se už nepřizpůsobovaly přírodě, naopak příroda se musila přizpůsobit novým mostům, tunelům, širokým dálnicím, obchvatům kolem měst a ty staré cesty odešly do výslužby.

Závěr knihy přináší opravdu vzrušující poznání. První mapu území Čech a Moravy totiž zhotovil v polovině 2. století po Kr. alexandrijský Řek, Claudius Ptolemaios, jako součást mapy Velké Germanie ve své knize „Geografiké Hyfégésis“. Pánové Radan Květ a jeho spolupracovník a bývalý kolega z Geografického ústavu ČSAV v Brně, Stanislav Řehák, jednoho dne v roce 1995, jistě se zatajeným dechem, položili na Ptolemaiovu mapu svoji síť stezek a ejhle ono to pracovalo. Vpravdě to nebyl jeden den, ale mnohaměsíční práce, jistě úmorná práce identifikovat lokality neznámých jmen z Ptolemaiova textu.

Poloha a názvy lokalit byly známy jen u sídel, ležících při Dunaji. Na našem území, přes stoletou snahu českých historiků, otázka, kde se nalézají sídla, hory a řeky podivných keltských jmen, citovaných Ptolemaiem, zůstala nerozřešenou. Dnes už se značnou dávkou jistoty můžeme říci, že ten kopec naproti slavné Vejvodově hospodě na Zbraslavi v době, kdy tam bylo keltské oppidum, se jmenoval „Nomisterion“. Že tam, kde je dnes Plzeň byl Marobudon, zřejmě pojmenovaný po Markomanském králi Marobudovi. Jediné, germánsky znějící jméno, ostatní jsou keltská, Kalaigia (Ústí n. L.), Asanka (Uherské Hradiště), Setovia (Trenčín), Setuakoton (Domažlice), to zní lépe než Taus. A nakonec to tajemné jméno na Svatce „EBURON“, to sice pan Květ ve své knize neříká, ale já tam to BRNO nějak cítím.

Na závěr bych rád dodal, že ač je to kniha zejména geograficko-historická a obsahuje pasáže technického rázu, z celé knihy číší láska k moravské a české přírodě.

Ing.arch.J. Zahrádka

FOUR SEASONS PHOTOGRAPHY



COMPLETE WEDDING COVERAGE
CORPORATE FUNCTIONS

0419 880085

02 9449 3586



Handwritten signature or initials, possibly 'FEDA'.

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Cycleball: Every Monday night 7.30 pm.
Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm. Children 7.00 pm.
Nohejbal: Every Wednesday night 7.30 pm.
Volejbal: **Young team :** Sunday afternoons;
Friday team: Every Friday night
Saturday team: Saturday afternoons starting
between 3.00 and 4.00 pm.
on the following dates: 31. January;
14. & 28. February; 13. & 20. March;
3. & 17. April; 1., 15. & 22. May; 5. & 19. June.

Table tennis and other sport activities:

Any time by arrangement to fit-in with the above.

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in the air-conditioned comfort.
OPEN: Fridays and Saturdays for dinner 6.00 pm. to 10.00 pm.
Sunday Lunch: By arrangement and advance booking only !!!

FOR MORE INFORMATION AND ALL BOOKINGS RING
JERRY: Mob. 0438 680 575 or Sokol 9452 5617

FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:

www.sokolsydney.com

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 20.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00

Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00

Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00

Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undelivered return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

Print Post Approved

PP 239732-00003



POSTAGE
PAID
AUSTRALIA

Naše restaurace poskytuje každý pátek večeri s 10% slevou pro hosty s členským průkazem 2004

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).

Nájemné je od 25 AUD na osobu na noc (minimum 4 noci).

Čisté povlečení a ručníky jsou dodány v ceně.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

MASSAGE

RICHARD KENDE PONÚKA SWEDISH, REMEDIAL, ŠPORT, SHIATSU AND RELAXATION MASSAGE V POHODLÍ VÁŠHO DOMU ALEBO V NAŠOM SALÓNE.

UNIKNITE ZO SVOJHO PRACOVNÉHO KOLOBEHU A DOPRAJTE SI ČAS SAMI NA SEBA.

VAŠA SPOKOJNOSŤ JE ZARUČENÁ !

Call Richard for an appointment mobile 0414 412 081, phone (02) 9686 8772.



Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2004 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2004! Šek nebo Money Order prosím vystavte na Sokol Sydney. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Příspěvky 2004	\$ 25.00
Příspěvky 2003 (pokud nezaplacené).....	\$ (\$ 20.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu	\$
Celkem	\$